

(Aleš, Rozhovor č. 1.)  
(František, Rozhovor č.2.)  
(Ondra, Rozhovor č.3.)  
(Adél, Rozhovor č.4.)  
(Dáša, Rozhovor č. 5.)  
(Eva, Rozhovor č.6.)  
(Helen, Rozhovor č.7)  
(Lea, Rozhovor č.8)  
(Věrka, Rozhovor č.9)  
(Viki, Rozhovor č. 10)

## ALEŠ, AMÁLIE (SESTRA) A DĚDA

Speaker 1: Ahoj Aleši, tak já bych se tě první zeptala, co nejradši děláš ve svém volném čase?

Speaker 2: Rád si kreslím v bloku podle inspirace z telefonu a pak to vystřihuju a vyrábím panáčky.

Speaker 1: A s kým nejradši trávíš svůj čas?

Speaker 2: S mladším bráškou úplně nejraději. Někdy s kamarády z venku.

Speaker 1: Dobře, děkuji. A co obvykle děláš o víkendech?

Speaker 2: Přespávám u babi s dědou. Děláme výlety nebo jsem venku.

Speaker 1: A víš už čím bys chtěl být, až vyrosteš?

Speaker 2: Trenér juda, kuchař a vyhrát Československo má talent. Stavěl bych domečky z přírodnin, vyhrál jsem za ně první místo na škole v přírodě, byl jsem sám a hned jsem věděl, jak to udělat, hlavně jsem udělal hezkou zahradu.

Speaker 1: Znáš někoho, kdo třeba dělá tvoje vysněné povolání?

Speaker 2: Trenér juda, kterého mi našel děda. Jo a jeden kluk v judu mi poradil, že když se cítíš sám, máš říct nějakou svou hlášku. Umí dobře bojovat v judu už má hodně dobrý pásek, oranžový.

Speaker 1: Máš nějakého oblíbeného hrdinu?

Speaker 2: Jo.

Speaker 1: A řekneš mi kdo to je?

Speaker 2: Venom, Itachi, Goku a Tanjiro.

Speaker 1: A proč je máš rád?

Speaker 2: Jsou mi sympatičtí, protože dělají judo a mají nadpřirozené schopnosti. Nejvíce bych chtěl být Venom.

Speaker 1: Tak jo, super. A kde bydlíš?

Speaker 2: Bydlím ve městě, ale je to spíš něco mezi.

Speaker 1: A bydlíš s vlastními rodiči?

Speaker 2: Ano, jen s mamkou, ona má jiného přítele.

Speaker 1: Máš sourozence, se kterými bydlíš?

Speaker 2: Bydlím jen s mladším bráškou, on je miminko. S ostatními jsem nikdy nebydlel. Třeba Amálka bydlela s babi a dědou.

Speaker 1: A kolik máš starších sourozenců?

Speaker 2: Celkem pět sourozenců.

Speaker 1: A kolik mladších?

Speaker 2: Tři starší a jeden mladší. Jednu sestru, Amálku a tři bratry.

Speaker 1: Super a máš ve svém životě oblíbeného dospělého, toho přirozeného mentora, jak jsme se bailedi, kterého bys mi popsal?

Speaker 2: Ano, Amálku a dědu.

Speaker 1: Super, no a máš ve svém životě staršího a zkušenějšího důležitého člověka?

Speaker 2: Amálka je o moc zkušenější a děda jen v některých věcech, haha.

Speaker 1: Dobře a kolik jim je roku, Amálce a dědečkovi?

Speaker 2: Amě je 21 a děda má 67.

Speaker 1: A víš, co dělají rádi?

Speaker 2: Děda rád opravuje věci, on neposedí. Ama ráda zpívá, pomáhá lidem a hraje si se mnou.

Speaker 1: Co dělají neradi?

Speaker 2: Děda se nerad hádá s Amou a Ama se nerada hádá s dědou. Taky neradi spěchají a nestíhají.

Speaker 1: A víš, co mají za povolání? Co ve své práci dělají?

Speaker 2: Děda dělá pracovníka na báňském úřadě. Naty je zpěvačka a stará se o duševně špatné děti.

Speaker 1: Dobře, super a ve volném čase, co rádi dělají?

Speaker 2: Děda pořád něco opravuje. Amálka ráda zpívá a hraje si se mnou.

Speaker 1: No a jaké mají vlastnosti?

Speaker 2: Ama je kreativní, hodná, dokáže v klidu řešit věci. Děda je takový nervózní, aktivní, agresivní.

Speaker 1: A proč jsou pro tebe tak oblíbení?

Speaker 2: Ama mi pomáhá, necítím se pak tolik osamělý, můžu se jí opravdu svěřit. Děda mi pomohl se šikanou ve škole a vysvětluje mi historii.

Speaker 1: Dobře, proč jsou pro tebe jakoby důležití?

Speaker 2: Pomáhají mi.

Speaker 1: Takže oni jsou pro tebe důležití v tom, že ti pomáhají?

Speaker 2: Jo.

Speaker 1: Jak spolu společně trávíte společný čas?

Speaker 2: S dědou rád trávím čas tak, že prostě bavíme se o té vlastivědě. Emm, rád s ním trávím čas prostě, když třeba v bazéně, když jsme spolu atak. A s Amálkou rád trávím čas jakože když jsme třeba venku tak, eem, běháme po zahradě atak. Potom se s ní rád říkám o anime atak a rád sis s ní kreslím.

Speaker 1: A kdyby sis měl vybrat jen jednu věc, co by sis vybral?

Speaker 2: Jako nejraději?

Speaker 1: Mhmm, kdyby sis měl vybrat jednu věc, co bys s třeba dědou dělal úplně nejraději, nebo s Amálkou. Máš nějakou takovou?

Speaker 2: Nejráději bych si hrál na anime, prostě, kdybych měl takové ty obleky, co tam mají, tak by sem si nejráději takhle hrál jakoby.

Speaker 1: A naučil ses od dědečka nebo od Amálky něco zajímavého, co ses třeba od nikoho jiného nenaučil?

Speaker 2: Od dědy jsem se naučil hodně věcí za doby, nevím, teď jestli to je schválené říkat, doufám, že za to jako není pokuta. Když řeknu za dob Hitlera.

Speaker 1: Ne to vůbec není. To je jasné.

Speaker 2: A od Amálky, jakože, mě naučila plno nových věcí a ještě jsem se od ní dozvěděl plno nových jmen z toho anime.

Speaker 1: Takže se spolu hodně bavíte o anime?

Speaker 2: Mhh.

Speaker 1: Když se zamyslíš, tak liší se tihle tvoji oblíbení dospěláci od těch ostatních, které třeba nemáš tolik rád?

Speaker 2: Jakože liší se, třeba Amálka se hodně liší od mamky. Amálka je taková prostě v klidu. Mamka když se něco nepovede, tak je taková našťvaná aa třeba děda je takový hodně našťvaný furt. Ale od babičky je třeba, babička je taky taková, ale není taková zas až tak, že by třeba začala zuřit.

Speaker 1: Ty ale asi nemáš dědu rád především proto, že dokáže být našťvaný, ne?

Speaker 2: Mám ho rád, mám ho rád.

Speaker 1: Máš ho rád, že jakoby dokáže být takhle našťvaný? Nebo máš jinou vlastnost, co si jakoby ceníš?

Speaker 2: Vlastivěda atak.

Speaker 1: Takže to, že je chytrý? Že ti říká zajímavé informace?

Speaker 2: Mhmm, jo.

Speaker 1: Kdyby ses měl zamyslet, tak chtěl bys mít třeba nějaké vlastnosti, co má Amálka, nebo co má děda?

Speaker 2: Od Amálky bych chtěl být tak hodně vzdělaný jako ona. Od dědy bych chtěl, eehm, asi být už pryč ze školy, haha.

Speaker 1: Haha, dobře, to sice není úplně vlastnost, ale neva.

Speaker 2: Jakoby, chtěl bych, že být takhle jakoby zručný, že dokáže plno věcí. Je takový, je elektrikář, je eem, ten skříňkař. Je plno věcí dohromady, takže takový zručný.

Speaker 1: Mhh. A pomáhá ti Amálka s dědečkem v něčem? A v čem to třeba je? Třeba když máš nějakou potíž, tak dokážou ti nějak pomoci?

Speaker 2: Děda mi hodně pomáhá jakože, když mě ti kluci naštvou, tak mi vždycky řekne něco, ať jim řeknu. A mě to vždycky rozveselí. A Amálka mi jakože vždycky pomůže s úkoly atak, ale taky mi vždycky pomůže zlepšit náladu. A někdy se mě aji zastane.

Speaker 1: Tak, super. Takže máš pocit, že se na ně můžeš spolehnout?

Speaker 2: Mhmm.

Speaker 1: Mhh. A dokážeš si vybavit nějakou situaci, kde si ti to takto právě stalo? Že si se na ně mohl spolehnout, že ti v něčem pomohli. Říkal si o dědovi s těma klukama.

Speaker 2: Mhh. Aaa jakože s Amálkou se můžu spolehnout, že mi vždycky dobře poradí. Že mi vždycky jakože nějak chce pomoci.

Speaker 1: Mh.

Speaker 2: A u dědy prostě s těmi kluky, jak jste říkala a ještě jakože, že dokáže, když chce, dokáže být aji on si tak jakoby se mnou hrát dobře, atak prostě.

Speaker 1: Kdyby ses zamyslel, našel bys nějakou otázku, na kterou by ses jich chtěl zeptat?

Speaker 2: Mmmm.

Speaker 1: Napadá tě něco?

Speaker 2: No jakoby. Dědy, ale to už jsem se ho včera zeptal. Ale jinak by to bylo, jestli by Amálka, chtěla dělat něco úplně jiného, úplně daleko od toho, na čem teďkom pracovala, jestli by to zvládla. A dědy, jestli jakoby, by dokázal, ještě dokázal by postavit. Eeem, jakoby něco, ikdyž už má stará kolena. Jakože by dokázal ještě něco vytvořit. On postavil celý dům.

Speaker 1: Wow, to je něco. Chtěl bys taky postavit sám dům?

Speaker 2: No jo, ale jakože on to nepostavil úplně čistě sám.

Speaker 1: No jasně. Třeba moji rodiče, když stavěli domeček, si zaplatili firmu a ta jim to celé postavila. Táta na to dohlížel, ale nevrhnul se do toho sám. Máš nějaký důvod, proč se těšíš, když se máš vidět s Amálkou nebo dědou?

Speaker 2: S dědou, že prostě si spolu popovídáme. I se mě ptá na tolik věcí, že je to až otravné, tak jakože. A s Amálkou, že prostě, jakože nebudu už takový smutný atak, jakože.

Speaker 1: Teď ti dám otázku, na vaše poslední setkání, jestli bys mi mohl říct, co jste spolu naposledy, když jste se viděli, dělali?

Speaker 2: S Amálkou jsem řekl, že děkuji, že nám přinesla teď to. (Přinesla nám před začátkem rozhovoru zákusek)

Speaker 1: Teď myslím, když jste spolu byli sami. Když jste na sebe měli více času.

Speaker 2: Umm, většinou jí říkám. Emm, já jsem zapomněl tu otázku.

Speaker 1: Co jste společně dělali, když jste se viděli naposledy, když jste na sebe měli takhle více času, když jste spolu ten čas trávili.

Speaker 2: Emm, tak, jakože učili jsme si, ale spíš si jako tak někdy hrajeme.

Speaker 1: A s dědou, když jsi n ním byl naposled?

Speaker 2: Emm, jakože, že jsme byli na bazéně včera.

Speaker 1: Aaaha.

Speaker 2: Že jsme si tak házeli s míčem atak.

Speaker 2: Už to mám asi dokreslené.

Speaker 1: Faajn, ukaž.

Speaker 2: Tadyto se mi úplně nepovedlo, tam jsem udělal, tu moc malou, takže jsem musel udělat sebe úplně mini.

Speaker 1: Máš to parádní.

Speaker 2: Tady měly být oči, ale já jsem tam nic nedokreslil.

Speaker 1: Nevadí, to může být něco na tričku, kolečko. Parádní, můžu si ten obrázek nechat?

Speaker 2: Hmm.

Speaker 1: Moc děkuji. Akorát mám na tebe ještě další otázky, tak jestli si můžeme ještě popovídat, ale pokud bys třeba byl moc unavený, nebo tě to nebavilo.

Speaker 2: A můžu kreslit ještě jakože nějakou tu postavičku vymyšlenou z hlavy?



Speaker 1: Mhh. Určitě, určitě můžeš.

Speaker 1: Jak jsi se cítil, když jsi pak odcházel z bazénu? Cítil se dobře, lépe než předtím?

Speaker 2: Cítil jsme se trošku hůř, než jsem tam přišel, protože my jsme tam ztratili moje brýle. Děda byl našťvaný. Ale poté, jak jsme přišli, jsem měl docela i radost.

Speaker 1: Mhh. Děkuji. Dokážeš si třeba představit, že by si neměl tady tyto nejbližší lidi? Jaký by to ten život byl? Chyběli by ti?

Speaker 2: Jako. Jakože chyběli by mi. Jakože bez dědy si to trošku dokážu představit, ale né úplně. Ale bez Amálky to úplně nevím, protože ona je nejchytřejší z naší rodiny. Protože nikdo neví ani nic. Haha.

Speaker 1: Haha. Takže Amálka ti takto může pomáhat tím, že ví nějaké věci?

Speaker 2: Mhh.

Speaker 1: Tak moc děkuji. Pokud jsi moc unavený, tak klidně, řekni, jestli tě to nebaví, nebo už chceš klid. Klidně si můžeš dát pauzu.

Speaker 1: Ty jsi mi říkal, že ti Amálka pomáhá, když jsi smutný. No a dokážeš si vybavit, jak ti třeba dokáže pomoci. Co dělá, že ti to pomůže?

Speaker 2: Amálka, že, jakože vždycky jde. Když někdo v naší rodině něco řekne, tak vždycky dokáže dát dobrou hlášku a vždycky je to takové vtipné jakoby. A vždycky se tomu zasměju.

Speaker 1: Mhh. Takže dokáže špatnou atmosféru...

Speaker 2: Třeba dneska, když jsem se zase učil a babička, řekla nějakou nálož, tak Natálka řekla, že babička by měla dostat Nobelovu cenu blbosti, nebo jak to řekla.

Speaker 1: Haha. Jasně, takže tě dokáže obránit oproti ostatním?

Speaker 2: Mhmm.

Speaker 1: A když máš nějaký špatný pocit, dokážeš to Amálce říct, svěřit se jí s tím?

Speaker 2: Někdy jo, někdy ne. Někdy je to, jakože, pro mě osobní.

Speaker 1: Mhh. Když je to moc osobní, taksi to necháváš pro sebe?

Speaker 2: Mhh, jakože většinou jo.

Speaker 1: A kdybys mi mohl povědět ještě o dědečkovi. S ním to takhle jakoby nemáš, že bys, že by ses s ním cítil v bezpečí, nebo se s ním cítíš úplně v bezpečí, že bys mu mohl říct cokoliv.

Speaker 2: Někdy jo, někdy ne, když je naštvaný, tak ne. Když je v pohodě, tak jo.

Speaker 1: Takže se snažíš vycítit situaci? Kdy může a kdy nemůžeš.

Speaker 2: Ano.

Speaker 1: Kdybys měl nějaký opravdu velký problém a nevěděl, jak si s ním poradit, tak.

Speaker 2: Řekl by jsem mu to.

Speaker 1: A víš, že by ti dokázal pomoci. Ty jsi říkal, že ti dokázal pomoci s těma klukama.

Speaker 2: On mě dostal jakoby do toho juda.

Speaker 1: Mhh. A dokázal bys specifikovat, jak ti přesně pomohl, jak to probíhalo, nebo co tam bylo.

Speaker 2: Prostě když mi jednou opravdu udělali hodně zle, tak jsem tak k nim přijel, všem jsem jim to řekl, a jakože druhý den už řekl, ať se podíváme, jestli by se mi nelíbilo judo.

Speaker 1: Mhmm.

Speaker 2: On všechno dokáže strašně rychle zařídit. A když, dokonce aji můj první trénink dokázal rychle najít kimono atak.

Speaker 1: Mhh, jasně. Takže ti rychle podal pomocnou ruku.

Speaker 2: Mhh.

Speaker 1: Dobře. Kdyby si mohl vybrat nějakou zkušenost, kterou oni mají a kterou ty bys taky si přál mít. Jestli na nich něco obdivuješ.

Speaker 2: Na dědovi obdivuju, jakože se dokázal dostat tak daleko. A Amálce taky. Obdivuji, jakože dokáže toho tolik znát. Jakože umí dobře zpívat, umí se tahle starat o ty děti a dokáže být aji taková veselá, zato všechno.

Speaker 1: Myslíš si, že jednou toho taky tolik dokážeš? Nebo se spíš cítíš smutný.

Speaker 2: Někdy přemýšlím, že by jsem to nedokázal ani do konce školy, ale když jsem byl malý, tak jsem hodně přemýšlel, že to dosáhnu až daleko, že budu miliardář. Haha. Ještě do teďka na to vzpomínám, ale to asi je jasné, že to nedokážu.

Speaker 1: Nikdy nevíš. Tak peníze nejsou všechno v tom životě, že.

Speaker 2: Právě.

Speaker 1: A ty si teďka maluješ ještě jeden obrázek a to je to tvoje svědomí?

Speaker 2: Mhmm.

Speaker 1: Ty jsi přímo v hlavě představuješ, jak vypadá?

Speaker 2: Mhh.

Speaker 1: A jak ti pomáhá? Když si ho představíš.

Speaker 2: Eee, jakože řekne mi svůj názor a když třeba se mi nějaká věc ztratí, tak chci, aby mi řekl, kde to je. Někdy je to pravda, někdy je to, prostě to nenajdu vůbec.

Speaker 1: Jasně.

Speaker 2: Takže takové. Mám štěstí, nemám štěstí. Je to takové, jaké to je.

Speaker 1: Že tě, jakože, vede?

Speaker 2: Mhmm.

Speaker 1: A máš pocit, že i Amálka nebo dědeček tě dokážou navést?

Speaker 2: Mhh. Jo.

Speaker 1: Tak jo. Myslíš, že máš ještě něco, co bys chtěl říct o vašem společném vztahu?

Speaker 2: Já už jsem asi unavený jakože.

Speaker 1: Dobře, já myslí, že jsme to zvládli.

Speaker 2: Už si asi nevzpomenu. (Ukazuje mi obrázek).

Speaker 1: Máš to parádní. Je to nějaká postavička původně z anime?

Speaker 2: Umhh. Jakože je to původně, ale jsou to, myslím, že tři postavy. No, čtyři. Je tak Saske, tady ty vlasy jsem dělal podle Boruta a tohleto, takový ten, ty, ty tři přes nos zapíchlé, myslím, že se jmenuje nějak akácie, nebo jak. A tady tohleto je taky podle Itachiho, myslím, ale on měl trochu jinačího. Ale, já to nedokážu vůbec nakreslit.

Speaker 1: To nevadí. Je super, že sis to tahle dokázal vymyslet, to já moc obdivuju.

Speaker 2: Jakže jsem dokázal jednoho vytvořit jakože, svojí vlastní postavu. Tahleto jsem všechno dělal podle toho, jak to ve skutečnosti je. Myslím že, i tu postavu. To jsem se snažil nakreslit podle skutečnosti. Tady tenhle ten neexistuje, ale smíchal jsem ho ze tří postav. Jakože ty dvě jsou skoro podobné. Je tam Seitman, Goku a Vegito a Vegito a Goku jsou skoro stejní.

Speaker 1: Jsi vážně šikovný.

Pak mi Alex přinesl blok, kde si maluje anime postavičky. A dále mi ukazoval svoje obrázky. Na schůzku si přinesl ještě další tři samostatné obrázky anime postaviček, o kterých mi po rozhovoru povídal.

## **FRANTIŠEK, DĚDA**

Speaker1: Moc díky, že jsme se sešli, ještě jednou ahoj.

Speaker2: Ahoj.

Speaker1: Mohl bys mi prosím povědět, jak se jmenuješ, kolik máš roků, kam chodíš do školy.

Speaker2: Jo, já se jmenuju teda Filip Gojík a je mi 11 a chodím teda na Mendelovo gymnázium.

Speaker1: Super, takže jsi teď v primě, že?

Speaker2: Jo, v první A jsem teď.

Speaker1: Paráda a máš nějaké oblíbené koníčky, nějaké zájmy, co děláš?

Speaker2: Tak ráda teda dělám judo, vlastně se spolužákem vlastně chodíme do stejného jako juda, do toho kroužku. A vlastně já už to dělám šest let.

Speaker1: Tyjoo.

Speaker2: Takže vlastně my jezdíme i do zahraničí, třeba jako do Chorvatska jsme byli, tak jsem se umístil teda třetí asi ze čtyřiceti, to byl velký mezinárodní turnaj a třeba ti jakože starší tak už jezdí třeba i do Maďarska a tak různě po světě. A jeden náš vlastně judista, tak on pochází z Austrálie a má tam rodinu, takže oni tam někdy jezdí a je tam i někde na závodech teda v Austrálii.

Speaker1: Páni, tak to seš už úplně sportovec.

Speaker2: Snažím se.

Speaker1: Super, jsi moc šikovný. A máš ještě nějaký sourozence?

Speaker2: Mám bráchu teda a mu je devět.

Speaker1: Takže mladšího brášku.

Speaker2: Jojo, ten chodí do třetí třídy.

Speaker1: A máš ho rád, máte dobrý vztah?

Speaker2: Joo, občas je jako zlobíme, ale tak.

Speaker1: Jasně, tak to je normální.

Speaker2: To k tomu patří, že.

Speaker1: Určitě. A co tvoji rodiče, bydlíš s nimi? Bydlíš tady někde ve městě nebo na vesnici?

Speaker2: Noo, my vlastně bydlíme tady v Olomouci, v Martinových horách. Já, brácha a mamka a vlastně taťka tak se odstěhoval, jako kousek a vlastně od taťka bydlí na Varové.

Speaker1: Jasně, takže je kousek od vás.

Speaker2: Jo a s obouma rodičema mám dobrý vztah, teda.

Speaker1: A tvoji rodiče dělají co? Mají třeba vysoké školy? Nebo...

Speaker2: Tak můj taťka ten nemá vysokou školu, ten vyrábí auta, ten je teleoperátor vlastně. A mamka tak ta má dvě vysoké školy. A ta dělá vlastně, jakože její, ona je marketingový poradce, ale dělá i něco navíc pro tu firmu.

Speaker1: Jasně, super.

Speaker2: Třeba obchodníka dělá. Taťka ještě navíc, vlastně ta firma vlastní ještě další firmy, co vlastně udělali a třeba pracujou s virtuální realitou, takže chodí třeba na různé konference s představuje tu virtuální realitu.

Speaker1: Tyjo, super a zkusel jsi to někdy? Virtuální realitu.

Speaker2: Jojojo, potom ještě strejda, ten má taky virtuální realitu, takže občas.

Speaker1: A líbilo se ti to?

Speaker2: Joo, Já vím ,že některým lidem to dělá špatně třeba, ale mě to teda bavilo.

Speaker1: Super Moc děkuji. Taťka prosím, jestli bys mi řekl, jak jsme si včera říkali, kdo je to ten tvůj mentor a kdo to je, ten mentor, obecně.

Speaker2: Tak můj mentor je můj děda.

Speaker1: Mhmm, super.

Speaker2: Ten vlastně bydlí na Slovensku, s babičkou v Parsové, teda. A je to asi jakože, je to fakt super člověk a vlastně on učil na střední škole a byl to i zástupce ředitele, takže má vlastně zkušenosti s dětma a vlastně to je fakt asi nejchytřejší člověk, kterého jsme kdy poznal. On má vlastně tři vysoké školy a teda červený diplom na každé.

Speaker1: Páni, to je určitě moc chytrý.

Speaker2: A vlastně pro mě je to strašný bojovník, protože vlastně ve 33 letech, tak vlastně dostal mrtvici a vlastně skoro všechno zapomněl a všechno, co uměl tak zapomněl a vlastně všechno se naučil zpátky. A teďka se pořád vzdělává, dívá se na dokumenty. A vlastně v podstatě všechno, na co se ho zeptá, tak on ví, takže on je fakt super. A třeba my jsme si, my se občas bavíme, jako přes Skype, takže my si povídáme třeba o mnoha vesmírech atak. A vlastně on jakože kvůli mě, tak začal sledovat jakože teorii strun, aby mi to mohl vysvětlit.

Speaker1: Páni, to je úžasné.

Speaker2: On je teďka už v důchodu, takže má jako dost času, takže se mi věnuje docela.

Speaker1: Super a kolik teďka tak dědečkovi je roků?

Speaker2: 64 má myslím.

Speaker1: Dobře, tak jo, super. Kdybys mi ho měl popsat, jak vypadá, jak se chová, jaký je obecně, tak jestli bys mi to víc přiblížil.

Speaker2: Tak je teda jako hodně veselý. A vlastně je takový trošku vyšší než průměr, trošku vyšší než můj taťka je teda. A má už šedé vlasy a trošku vousy, ale on se holí často. Většinou teda nosí dlouhý rukáv, nějaké proužkované triko a tepláky teda.

Speaker1: Dobře a to je teda tatínek tvého tatínka nebo maminky?

Speaker2: Od mamky, protože ona je taky ze Slovenska.



Speaker1: Jo, aha.

Speaker2: A vlastně já jsem Čech i Slovák, já má české i slovenské občanství, takže to je docela výhoda.

Speaker1: Páni a mluvíš česky anebo s nimi mluvíš Slovensky?

Speaker2: Noo, já nevím prostě, jak se to stalo, ale prostě já vždycky, když třeba přijde děda nebo babička, co mluví slovensky, tak mi automaticky prostě přepne v té hlavě a jakože automaticky mluvím slovensky pak.

Speaker1: Tak to je super zase. Umíš dva jazyky.

Speaker2: Jako ten pravopis, to moc nevím.

Speaker1: Jasně, ale s nimi prostě mluvíš slovensky.

Speaker2: Jo.

Speaker1: A kdybys mi měl říct, co dědeček dělá rád. Tak má nějaké oblíbené zájmy, koníčky, co dělá ve svém volném čase?

Speaker2: Tak, když byl teda mladší hlavně, tak rád skládal lodě, teda modely a občas i letadla. A vlastně to teďka mi i koupil, takovou velkou loď, jenže teďka měl nějaké problémy, takže nemohl k nám přijet, ale vlastně chce to se mnou postavit, takovou obrovskou loď. A potom jinak, tak teďka rád se dívá na dokumenty, různé, to té fyzice a o té teorii strun, všechno možné i o zvířatech, prostě on studuje všechno.

Speaker1: Takže je takový hodně zvědavý?

Speaker2: Jojo.

Speaker1: A máš něco, co víš, že děda fakt nemá rád? Co nesnáší dělat.

Speaker2: Co nesnáší, tak řek bych, že nerad pomáhá babičce na zahradě. Haha. Jako tam vždycky nerad chodí. Jinak asi, jakože on rád pomůže, ale moc to neumí na té zahradě.

Speaker1: Jasně, takže babičku baví zahrádka a děda, ale dědu...

Speaker2: Joo, ale vždycky jí pomůže.

Speaker1: Tak to je hodný. Ty jsi říkal, že děda dělal učitele, tak jaké předměty učil?

Speaker2: Noo, on učil teda matematiku, fyziku a chemii a vlastně on pro ty žáky, co mi tak jako mamka a děda říkali, že vlastně v té době, tak se moc nedělaly pokusy, že prostě jakože se jenom učilo, ale prostě že on to dělal zábavně, prostě dělal s nimi všechny ty pokusy a že ho měli jako všichni ti studenti rádi, že prostě všechno jim vysvětlil, jako dotazy a mohli si to i sami zkusit, ty jednodušší pokusy.

Speaker1: Super, takže byl oblíbený i u svých studentů.

Speaker2: Jojojo.

Speaker1: Kdybys měl říci, jaké má děda vlastnosti, co tě napadne?

Speaker2: Tak jakože je chytrý teda, jakože je hodný strašně, jakože dobrosrdečný asi bych řekl a asi, že je takový dobromyslný, že prostě jakože vždycky myslí pozitivně atak.

Speaker1: Krása, super. No a v čem je pro tebe vlastně důležitý, proč ho máš tak rád?

Speaker2: Tak vlastně děda, vlastně už od mala, tak vždycky vlastně, když s ním jsme tak vlastně vždycky si pro mě najde čas, vždycky mi všechno vysvětlí prostě a je prostě strašně hodný, jak jsem říkal už. Takže prostě, když třeba chceme někam jít, tak třeba nás tam i veme a prostě, mám ho prostě rád. Mám vlastně k němu takový zvláštní vztah by se dalo říct, prostě že je pro mě hodně důležitý v tom životě.

Speaker1: Dobře, super. Kdy ses naposledy s dědečkem potkal, klidně třeba i přes ten Skype, jestli si pamatuješ,

Speaker2: No, my si právě voláme každý večer s dědou. Ale naživo, tak to asi naposledy asi někdy v létě, někdy v září asi.

Speaker1: A na léto jezdíš i za nimi na Slovensko?

Speaker2: Jojo, my to máme právě že rozdělené tak, že třeba jedu někam na tábor nebo tak a vlastně dva týdny dovolené si vždycky mamka šetří a dva týdny tat'ka. Takže vlastně většinou ty dva týdny s mamkou, tak jedeme teda za babičkou a za dědou. A nebo třeba mamka tam může pracovat a někdy nás babička s dědou jako vemou a oni jsou strašně hodní, tak oni nás vždycky vemou do Tatralandie. Takže třeba jedeme do toho aquaparku, že tam jsme s nimi a to je super.

Speaker1: Super, a když jsi s dědou, tak jak spolu trávíte takový běžný den? Co spolu děláte všechno?

Speaker2: Tak až se vzbudíme, tak děda dělá čaj vždycky, takže on vždycky ráno udělá čaj, najíme se u toho si vždycky povídáme o něčem zajímavém, prostě s ním se můžu bavit o čemkoliv, jako to. Prostě jednou se bavíme o tučnácích a jednou se bavíme prostě o časoprostoru jako.

Speaker1: Tyjoo.

Speaker2: No a potom jdeme, většinou teda pomoci babičce na zahrádku teda a nebo jdeme třeba většinou, když jsme tam, tak je tam i třeba bratranec, tak oni jsou mladší, já jsem právě nejstarší z nich a potom máme teď tedy i nevlastní sestřenici, protože prostě strejda, tak on vlastně má přítelkyni, ale ona má dcera, jenže jakože její manžel umřel. Takže jakoby je to nevlastní sestřenice v podstatě. Tak té je 17, takže ta je starší jenom. Ale jinak tak třeba jdeme na hřiště a děda nás veme vždycky.

Speaker1: Dobře a máš nějakou aktivitu, co s dědou děláš úplně nejradši? Na co se nejvíc těšíš třeba?

Speaker2: Na co se nejvíc těším, no, tak vždycky já se těším prostě, já nevím, prostě mi stačí jenom když s ním jsem, on je prostě fakt super. Ale když se hodně těším, tak když jdeme třeba někam, tak děda mě třeba občas veme na loď. Tak někdy spolu třeba jedeme na lodi, tak to je super. Jako pádlujeme spolu. Tak to je taky super.

Speaker1: Páni, tak to máte super.

Speaker2: Nebo do hor, tak třeba do Tater, někdy jdeme, třeba jen já s dědou, protože jsou všichni mladší, tak by to bylo moc únavné. Takže třeba jednou jsme byli a to bylo taky super.

Speaker1: Takže spolu děláte i hodně sportů?

Speaker2: Joo, jako hlavně ty túry atak. Ho to baví, on právě když byl jako mladší, třeba kolem těch patnácti-dvaceti, tak mi říkal, že vlastně, on měl kamarády a oni vlastně, protože nebyl internet nic, tak oni chodili různě po lesích a stanovali, nebo třeba v jeskyni i byli. Jakože takhle přespávali furt o víkendu, no a vlastně to mi říkal takový příběh, že jeho taťka vlastně on si myslel, že chodí do hospody. A jeho taťka on byl jako hodně bohatý člověk na tu dobu a on byl tlustý jako docela, tak on ho vzal jednou a oni prostě spali v jeskyni, teda tak prostě ten jeho taťka mu začal věřit. Tak oni šli si už dělat polívku jako, tak on říkal, že to asi nezvládne, takže je vzal do hotelu na nějakou hostinu prostě. Haha.

Speaker1: Haha, super.

Speaker2: To mi říkal, takže oni takhle chodili na ty túry, takže on jako se neudýchá ani tak nic. A ještě potom, když byl mladší, tak chytal motýly. Joo, on i do muzea v Košicích, tak vlastně dával nějak 400 motýlů.

Speaker1: Páni.

Speaker2: Takže jednou jsem s ním byl chytat motýly, ale to mě moc nebavilo. Haha.

Speaker1: Haha, to tě nebavilo, dobře, takže ty ses od něj naučil strašně moc zajímavých věcí.

Speaker2: Jojojo.

Speaker1: Každopádně máš pocit, že se děda nějak liší od ostatních dospěláků, které třeba nemáš tolik rád? Se kterýma nemáš tak blízko.

Speaker2: Tak vlastně děda, on jakože naučí hodně těch věcí, třeba mě taky naučil jako jezdit na kole, to mi třeba pomohl, vlastně jako on je fakt dobrý. No a on se liší, řekl bych, že prostě ostatní dospěláci někdy jakože neumí pochopit něco. Ale vlastně děda, tím jak třeba pracovat s dětma atak, tak vlastně pochopí vlastně všechno a dokáže si se mnou o tom promluvit atak.

Speaker1: Takže se dokáže vžít do tvój situace, řekněme?

Speaker2: Jo.

Speaker1: A když třeba máš nějaký problém, tak dokáže ti pomoct, dokáže tě třeba nějak utěšit, nebo s tebou najít nějaké řešení?

Speaker2: Joo, to určitě, vždycky, takže když mám třeba nějaký problém, tak mu zavolám, popovídáme se a jakože hnedka, on mi to nějak vysvětlí třeba. Aje to jako lepší.

Speaker1: Super a máš. Haha, teď mi vypadlo, co jsem chtěla říct.

Speaker2: Haha, v pohodě.

Speaker1: Tak, máš třeba nějaký konkrétní příklad, kdy se ti stalo, že ti děda fakt mohl? Že se třeba cítil fakt špatně, tak jsi mu zavolal a on ti dokázal nějak pomoci?

Speaker2: Joo, tak to bylo, to bylo právě takové období, kdy byl ten koronavir vlastně a my jsme nemohli tím pádem jezdit na žádné závody z toho juda, atak, tak vlastně on mi třeba v tom pomohl, tak mi prostě řekl, at se třeba jenom cvičím doma, že mě to umí zabavit a že chápe, že je to pro nás těžké, že my jsme zvyklí jako ty malé děti, jako to jsem byl menší ještě. Jakože prostě jsme zvyklí na ten kolektiv, takže chápe, že to může být pro nás těžké, takže si to prostě nemám tak brát a at' se snažím se zlepšit doma třeba.

Speaker1: Tak to je moc hezké. Vy si tedy voláte každý večer jsi říkal, a to si voláte na jak dlouho? Jak to probíhá, když si takhle voláte?

Speaker2: Tak třeba, my si zavoláme, my máme právě tréninky pondělí, středa, pátek, tak většinou po tom tréninku, tak mu vždycky zavolám, třeba kolem té sedmé, protože nám končí trénink v šest a končíme třeba tak v osm a prostě mezitím si prostě popovídáme a děda třeba tak on, si prostě rozumí skoro do všeho a prostě my třeba si zahrajem slovní fotbal a jakože třeba jenom jako na státy atak. Takže mě tak jakože, my tak vysvětluje všechno tou zábavnou formou.

Speaker1: Takže on tě i docela hodně vzdělává.

Speaker2: Joo, takže on mě vzdělává ty státy jakože, nebo jako jenom vlajkama třeba, takže jakože mě vzdělává, ale jakože je to zábava. A i třeba jak jsem říkal, že i ty pokusy dělal, tak to je taky tou zábavnější formou.

Speaker1: To je úžasné, no a máš na dědovi třeba nějakou vlastnost, kterou obdivuješ a taky bys jí chtěl mít? Nebo už třeba máš díky dědovi.

Speaker2: Tak chtěl bych být jako tak chytrý jako děda a asi by jsem chtěl být asi tak spravedlivý a čestný jako jak děda. Taky jako dobrosrdečný, že prostě on vždycky je čestný a jako vždycky pomůže atak. A jako on je matematik, takže on říká, bez důkazu není pravda nic. Že prostě bez důkazu není pravda, ani že obloha je modrá, takže to prostě to on říká, takže on vlastně chce být fakt ve všem čestný, takže když třeba někdo něco udělá, tak chce jako aby to vysvětloval. Jakože není takový, že prostě, tak tys to udělal, tak ty teďka budeš mít třeba zákaz, ale prostě, že mu to musíme třeba vysvětlit. Třeba když něco provedem, že jako, není jako ostatní dospělí třeba někteří, třeba tak já nevím, tys tady dostal trojku, čtyřku, tak teďka budeš týden bez počítač, ale on si o tom prostě promluví, vysvětlí mi to, řekne mi prostě, že třeba, ať se neučím takhle, ale ať se učím takhle a že to je potom i zábavnější atak.

Speaker1: Super, to je úžasné, fakt skvělé. A máš třeba tahle nějaký příběh, co se ti třeba stalo, že jsi něco neudělal, třeba tak jak by si představovali rodiče nebo učitelé a děda ti takhle pomohl?

Speaker2: Jo, tak to jsme teda dostal z testu tedy čtyřku, tady na gymnáziu mi nejde teda biologie moc. Takže to se musím více učit, ale dostal jsem prostě čtyřku, tak děda mi vlastně vysvětlil, že jako není důležité, že jsem dostal tu čtyřku, že on chápe, to že už se mi nechce učit, že v jeho věku on se taky nechtěl učit. Ale že není vlastně důležité, abych se to, teďka jsem dostal čtyřku, tak nevadí, že jsme dostal tu čtyřku, ale on se to se mnou naučil, abych to uměl. Že není důležité jako, samozřejmě, že jsou ty známky důležité, ale není to až tak důležité jako to vzdělání. Tak třeba.

Speaker1: Wow, to je super, to je úžasné. Tak jo, děda ti teda pomáhá v tomhle učením a máš třeba ještě něco, v čem ti pomáhá takhle obyčejně?

Speaker2: Tak pomáhá mi s tím judem, teda. Třeba že když se mi něco nepovede, tak mě jakože povzbudí, ať si to tak neberu, tak to je teda super. To judo, nebo ještě, nevím, hlavně to judo a učení teda.

Speaker1: Tak jo, super, super. Kdybys měl třeba nějakou otázku, co tě napadne, úplně jakákoliv, na kterou by ses dědy mohl zeptat. Tak máš něco takového, nebo se ho vždycky zeptáš na všechno, co potřebuješ zrovna.

Speaker2: Noo, s ním to úplně nejde se zeptat na všechno, co potřebuju, protože já se jenom tak zeptám na něco a on mi o tom vykládá prostě hodinu, protože on o tom ví úplně všechno, takže já se ho zeptám jenom na nějakou úplně kravinu, co mě jako zrovna napadne a on mi o tom hodinu mluví, takže jako někdy se nemůžu zeptat jako úplně na všechno. Ale zase je to jakože právě super, že on takhle ví všechno. Ale kdybych se ho teďka, třeba mohl na něco zeptat, tak třeba jak třeba pokročil v tom studiu těch, té teorie strun třeba.

Speaker1: Dobře, tak super, třeba se ho někdy zeptáš a on ti poví něco moc zajímavého.

Speaker2: Joo, on mi právě říkal, že když se potkáme, tak že mi to prostě všechno vysvětlí.

Speaker1: Super, takže se moc těšíš na vaše společná setkávání.

Speaker2: Joo.

Speaker1: No a když se s ním vidíš, cítíš je pak třeba lépe než ses cítil ten den? Pomůže ti to nějak?

Speaker2: Jo, protože tak já dědu většinou teda vidím jenom o vánocích a v létě, ale jakože občas za náma jezdí i s babičkou a jako vždycky je to takové jakože lepší, že je to doma takové jiné, že to tam je takové veselejší s tím dědou. On je takový veselý prostě, že to není takový šprt prostě, ale že jako je fakt veselý a umí aji zabavit.

Speaker1: Takže je i vtipnej třeba? Máte společný humor, že se spolu dokážete dobře zasmát.

Speaker2: Joo.

Speaker1: No a kdybys mi měl říci něco, jak ses s dědou naposledy slyšel, co jste dělali, co jste si říkali.

Speaker2: Jako naživo?

Speaker1: Můžeš naživo, ale ty jsi říkal, že se s ním často vídáš na Skypu, tak klidně může říct i o tom.

Speaker2: Tak teda naposledy, když jsme se s ním viděl, tak to jsme jeli na výlet, to jsme. Jako nejlepší asi, co jsem se s ním v poslední době teďka asi popovídal, tak to jsme jeli na výlet a to bylo někde v bečvě to bylo a to se jmenoval hotel Duna. A vlastně celou cestu jak ov tom autobuse, tak jsme se bavili jako o tom vesmíru, to mě tak napadlo. Že prostě my jsme se minulý večer dívali na jeden film, tak mě to tak napadlo, takže jsme se bavili celou cestu v tom autobuse.

Speaker1: O tom vesmíru.

Speaker2: Joo.

Speaker1: A je to tvůj koníček, nebo ty se taky zajímáš o vesmír? Nebo o fyziku obecně?



Speaker2: Noo, jako fyzika mě baví, ale i ten vesmír mě právě baví. Že děda, on třeba má i mikroskopy atak, takže můžu to sním i zkoumat různé věci a má i dalekohled, takže třeba někdy i pozorujem hvězdy. Že třeba na zahradě, tak si tam prostě postavíme stan a třeba jdeme ráno, babička ona vstává hrozně brzo, takže ona. Prostě my vstaneme, zavoláme babičce a ona nám prostě na zahrádku, dědovi přinese kávu mě přinese čaj atak. A že prostě třeba do noci spolu pozorujem hvězdy a u toho si povídáme, tak to je třeba super s dědou.

Speaker1: Páni, to je krásné.

Speaker2: Mu to třeba nevadí, že někteří staří lidé, tak že oni prostě: Noo a nebudu prostě spát na zemi, mě bolí záda, já jsem prostě starý. No a že děda, tak ten je prostě supet. Ten i pomáhá babičce na zahradě, tak mají vlastně takový velký strom, nějaký ořech, nevím, co to je, tak vlastně tam byly nějaké větve. Tak děda normálně na něj jakože vylezl, to je prostě fakt strašně vysoký strom, třeba jako deset metrů má. Takže děda normálně na něho vylezl jakože a pomohl babičce. Jakože není...prostě že: noo a mě bolí záda, tak na to někoho radši zavoláme. Takže prostě je i takhle fyzicky na tom dobře.

Speaker1: Takže je takový hodně aktivní.

Speaker2: Jojojo.

Speaker1: Tak to máš možná po něm, že jsi tak dobrý v judu.

Speaker2: No a to mám hodně vlastně po taťkovi, protože to on 12 myslí, tak on dělal různé sporty jakože, spíš bojové umění. On dělal vlastně „šalem“ vlastně?

Speaker1: To vůbec neznám, to mi musíš říct, co to je.

Speaker2: A vlastně. No to je něco jako kung-fu by se dalo říct, no takhle něco. A to je vlastně úplně nejstarší, vlastně z Číny a tak, on to vlastně dělal a on je, jakože byl v tom fakt dobrý, když byl teda starší, tak dělal aikido. A potom vlastně před vojnu asi dva roky, tak začal dělat Wing Chun, to je taky něco jako Kung-fu v podstatě. A na vojně, tak se jako potkal s jeho syflem, to je jakože ten hlavní trenér v podstatě a s ním trénuje doted' a měl jakože pauzu, když jsem se narodil já a brácha, takže to už trénuje fakt dlouho, ale s nějakýma kratšíma

pauzama. On opravdu, když byl mladší, tak on jakože, on byl fakt strašně ohebný, on uměl udělat jakože třeba provaz, jakože na dvou židlích prostě atak. Fat strašně, díky tomu cvičení, on každý den cvičil, takže to mám podle mě asi po něm teda.

Speaker1: Super a chtěl bys i zkusit nějaké další bojové sporty? Nebo hlavně Judo?

Speaker2: No hlavně Judo, se chcu zaměřit teda. Ale bojové sporty teda asi ne, ale chtěl bych asi zkusit třeba basketball, to mě teďka jakože docela baví, tak že by jsem chtěl třeba na chvílku.

Speaker1: Paráda. No a dokážeš si představit, že bys dědu třeba neměl? Chyběl by ti nějak?

Speaker2: No tak, chyběl by mi asi hodně. Prostě já s ním chcu strávit co nejvíce času, aby mě prostě on naučil, to co se naučil, protože on toho ví fakt strašně hodně, tak že by jsem chtěl, aby mě naučil, aby se to prostě jakože tak nezapomnělo. A kdyby tady nebyl, tak já neví, asi by to bylo hodně těžké. A takové zvláštní by to bylo prostě.

Speaker1: Super, dobře, tomu naprosto chápu.

Speaker2: Protože on je jako fakt se mnou, často se spolu bavíme atak, on je fakt prostě super, takže by mi chyběl, kdyby tu nebyl.

Speaker1: A máš kolem sebe ještě nějaké takové dospělé, které nemáš tolik rád, kteří nejsou tak super? Úplně kdokoliv.

Speaker2: Já neví, jestli se to může říkat, ale nemám moc rád teda paní učitelku z biologie teda.

Speaker1: Jasně, můžeš klidně říct cokoliv, já to určitě nikomu neřeknu. No a ona se chová nějak jakoby zle, nebo proč?

Speaker2: Ne, tak jako nechová se zle, ale neví, přijde mi asi taková nesympatická dalo by se říct, že prostě máme oblíbenější učitele.

Speaker1: A víš, proč je ti jakoby nesympatická?

Speaker2: Nevím, prostě to učení s paní učitelkou je prostě takové, že přijde a píšem jako.

Speaker1: Jasně, takže to je opat třeba toho, jak to děláš s dědou.

Speaker2: Že mě to jakože moc nebaví, tak možná kvůli tomu. Ale jinak je to asi celkem v pohodě, jinak nemám asi nikoho.

Speaker1: Dobře, super. Máš k tomu, ještě něco, co tě napadá, co bys mi chtěl říct o dědečkovi? Chtěl bys ještě něco dodat?

Speaker2: Tak o dědovi, vlastně že je strašně slušný člověk, že třeba jako před náma ani nepije atak. Třeba co si pamatuju, tak to byla prostě oslava a jakože prostě pil jenom birel, jakože je fakt slušně vychovaný, nebo že si dal třeba jedno pivo. Jakože, ne, že to není jako zvykem u dospělých, ale že jako někteří dospělí jsou takoví že prostě jako že se klidně opijou před dětma, takže toho si dost vážím, jakože není takový. A že je fakt strašně slušný člověk, že jakože i třeba když někdo potřebuje pomoct, že třeba byli jsme v té Tatralandii a tam na něj někdo začal mluvit německy, že prostě se ho začal ptát a že prostě děda jako fakt každému pomůže a je to fakt strašně super člověk.

Speaker1: To je úžasné. Tyjo. Tak jo, je to všechny, myslíš?

Speaker2: Asi jo.

Speaker1: Super, tak ti mockrát děkuju, bylo to parádní, jsme moc ráda, že jsme se spolu pobavili.

ONDRA, PANÍ UČITELKA KLAVÍRU

Speaker1: Takže ahoj Ondro. Já se tě zeptám první na to, co nejraději nebo rád děláš ve svém volném čase. To znamená, třeba když máš volno po škole.

Speaker2: Trávím na mobilu.

Speaker1: Trávíš na mobilu. Takže tam koukáš třeba na nějaké videa nebo hraješ hry.

Speaker2: No, tak prohlížím prostě internet.

Speaker1: Dobře, tak jo a děláš třeba nějaký sport? Nebo hraješ na nějaký nástroj nebo něco takového? Jak dlouho hraješ na klavír?

Speaker2: Na klavír hraju.

Speaker1: Super. Jak dlouho hraješ na klavír?

Speaker2: 8 let.

Speaker1: Woow, tak to už si virtuos docela ne.

Speaker1: Tak jo. A máš někoho, s kým ten volný čas trávíš rád?

Speaker2: Kamarádi, no.

Speaker1: S kamarády, super a o víkendech třeba chodíš s kamarády ven, nebo seš radši doma nebo někam jezdíte s rodinou?

Speaker2: Když je ta možnost, tak s nimi chodím ven.

Speaker1: Máš už představu, čím bys chtěl být až vyrosteš?

Speaker2: Ne, vůbec.

Speaker1: Chápu, ještě máš spoustu času. Kolik ti je vlastně roků?

Speaker2: 15.

Speaker1: Aha, takže se teď budeš hlásit na gympl nebo na nějakou střední?

Speaker2: Na elektrotechnickou.

Speaker1: Na elektrotechnickou, fajn, takže už to máš vybrané.

Speaker1: Dobře, když se třeba zamyslíš, tak znáš někoho, kdo si říkáš: jo, tak ten člověk je cool, prostě ten dělá dobrou věc.

Speaker2: Ani nevím, asi ne.

Speaker1: Dobře, nevádí. Máš třeba nějakého oblíbeného hrdinu, třeba nějakého superhrdinu z filmu nebo nějakého hrdinu na počítači nebo na telefonu?

Speaker2: Ne.

Speaker1: Vůbec? Ani třeba neoblíbenou postavičku ani z knížek, ne?

Speaker2: Ne.

Speaker1: Tak jo, nevádí.

Speaker1: Dobře, teďka ti položím takový obecnější otázký. Bydlíš ve městě, na vesnici nebo na malém městě na venkově?

Speaker2: Vesnice, v Karlíkově.

Speaker1: Vesnice, okej. Bydlíš s rodiči, že jo? A sourozence máš? Nemáš dobře. No a co dělají tvoji rodiče a jakého vzdělání dosáhli, jestli to víš.

Speaker2: Tak mamka je pracuje na kožním ve fakultce a tat'ka je. Se ani nedá říct, co. On dělá těch věcí více naráz, no, v té své práci.

Speaker1: Aha, a obor?

Speaker2: No, to asi nevím. Nedokážu říct.

Speaker1: Jakože dělat třeba stavby nebo?

Speaker2: Mhmm.

Speaker1: Jo, stavby? Tak jo, dobře. Když se vrátíme zpátky k tomu mentorovat, tak rozumíš tomu vztahu? A dokážeš si teda někoho představit, kdyby to pro tebe v tvém životě byl právě teďka?

Speaker2: Asi svou učitelku klavíru.

Speaker1: Dobře, tak jo, super. Já tě poprosím o to, abys mi ji trošičku více popsal. Takže tvojí paní učitelku z klavíru to znáš teda už těch osm let? Mhmm, super. Tak jo, to už máte dlouhý vztah, že jo? A měl se k ní vždycky blízko a nebo jste si to časem jakoby navázali, ten vztah? To si asi nepamatuješ, to jsi byl asi hodně malej, že jo?

Speaker2: No, nevim.

Speaker1: Dobře a odhadl bys třeba, kolik jí je roků?

Speaker2: 46, asi.

Speaker1: Jasně, takový střední věk. A víš třeba co má ráda, krom toho, že hraje na klavír?

Speaker2: Asi ne.

Speaker1: Ne, to neřešíte? Dobře. Mohl bys mi popsat jaké má vlastnosti? Jakoby jaká je podle tebe?

Speaker2: Prostě milá, no.

Speaker1: Mhmm, je milá. A je s ní zábava?

Speaker2: Jo.

Speaker1: Takže je vtipná?

Speaker2: Jo.

Speaker2: Super! Dobře, tak jo a můžeš přesně říct, proč ji máš rád?

Speaker2: No z těchto důvodů, no, že je hodná ke mě.

Speaker1: Je k tobě hodná, je milá, je vtipné, dobře. A když třeba hraje na klavír, tak jakým způsobem tě vlastně učí? Je na tebe tvrdá, přísná? Nebo třeba ti dává ten prostor, chválí tě, nechválí tě? Jak to fuguje?

Speaker2: No, ona jakoby při různých chybách, co třeba dělám a tak dál, tak to přiřazuje k různým věcem každodenního života prostě.

Speaker1: A ty že ti to dokáže jakoby prakticky ukázat?

Speaker2: Jakože ne ukázat, ale jakoby. Dokáže to prostě k nějaké činnosti přirovnat, co se netýká klavíru.

Speaker1: No myslíš, že bys mi mohl ukázat nějaký model tadytoho. Třeba uděláš nějakou chybu a co ti ona řekne? Jestli si pamatuješ něco takového.

Speaker2: To si asi nic nepamatuju.

Speaker1: Dobře, takže je to většinou teda vtipné, je to z praktického života a to ti pak pomůže si chybu si lépe zapamatovat?

Speaker2: Mhmm.

Speaker1: Dobře. Super. Takže se znáte už osm roků? No a jak často spolu trávíte čas? Nebo kolikrát týdně chodíš na klavír?

Speaker2: Jednou.

Speaker1: Jednou týdně na hodinku? Dobře. A chodíš někde tady? A nebo do Olomouce?

Speaker1: Do Olomouce, dobře. No, ty se od ní učíš hrát na klavír a učíš se od ní taky noty? Nebo to máte oddělené?

Speaker2: Prostě hraju na klavír, no.

Speaker1: Jasně, já jsem třeba taky chodila hrát na klavír a měla jsem paní učitelku, co mě učila hrát na klavír a pak jsem chodila někam vedle, do třídy, se učit číst noty.

Speaker2: No, tam jsem chodil dříve, teďka už ne.

Speaker1: Jasně, teď už nemusíš. Teď, když to už umíš. No a neuvažoval si třeba nad tím, že bys šel na konzervatoř?

Speaker2: Přemýšlel.

Speaker1: Tak jo. No a hraní na klavír a ta paní učitelky ti pomáhá v něčem? A jak se třeba u toho cítíš, když hraješ na klavír?

Speaker2: No asi nevím. Nevím, jak bych to popsal.

Speaker1: Dobře. Třeba já když maluju, tak se cítím zrelaxovaně, že dělám nějakou aktivitu, která mě baví, která je mi zároveň přínosná, ale také je to pro mě odpočinek. Třeba jako když si zahraju nějakou hru na počítači nebo když jsem s kamarádama, takže takhle to třeba беру, proto to mám ráda. Je pro tebe to hraní na klavír něčím podobným? Anebo to spíše děláš, protože musíš?

Speaker2: No jo, je to takové uklidivé. Fakt nevím, jak to popsat.

Speaker1: Dobře, máš pocit, že se na tu paní učitelku můžeš spolehnout?



Speaker2: Mhm.

Speaker1: Takže vždycky, když byl nějaký problém, tak ti dokázala pomoci?

Speaker2: Ano.

Speaker2: Super.

Speaker1: A myslíš, že třeba kdybys měl nějaký osobnější problém, tak dokázal by ses na ni obrátit? Anebo to už ne?

Speaker2: To už asi moc ne.

Speaker1: A máš třeba někoho, na koho by ses obrátil? Jako třeba na rodiče nebo na kamarády? Nebo si ty věci necháváš pro sebe?

Speaker2: No, tak záleží, o co jde. Většinou ty kamarádi, no.

Speaker1: Dobře a máš nějakého konkrétního kamaráda, nějakého nejlepšího kámoše, za kterým chodíš nejčastěji?

Speaker2: Jo, mám.

Speaker1: No a s tím si říkáš všechno?

Speaker2: Jo, všechno.

Speaker1: No a s tím se znáš jak dlouho?

Speaker2: 9 let.

Speaker1: To je super. No a třeba tady ten kámoš tě v něčem inspiruje?

Speaker2: No to asi ne.

Speaker1: Kdybys mohl, tak měl by si nějakou konkrétní otázku na paní učitelko? Úplně na cokoliv, klidně to může být nějaká šílenost.

Speaker2: Asi ne.

Speaker1: Dobře. Tak jo, když jdeš na ten kroužek, tak těšíš se na to setkání?

Speaker2: Jo.

Speaker1: A dokážeš mi říct, proč se na to těšíš?

Speaker2: Těším se, že ji zase uvidím a že budeme spolupracovat.

Speaker1: Super. Myslíš, že bys mi mohl popsat, když jste se viděli naposled, jaký to bylo, kde nebo kdy jste se setkali?

Speaker2: To si ani nějak nepamatuju.

Speaker1: Tak třeba mi řekni, jakej den jste se setkali nebo jakej den chodíš hrát na klavír.

Speaker2: Úterky.

Speaker1: Takže v úterý jsi tam šel. Hráli se spolu na klavír. Hráli jste nějakou konkrétní věc? Třeba máš něco, co hraješ nejraději?

Speaker2: No, to je asi všechno tak na rovno.

Speaker1: Jasně, všechno. A pamatuješ si, co jste hráli v to úterý?

Speaker2: Asi ne.

Speaker1: Dobře, to nevádí. Takže nemáš žádnou oblíbenou skladbu?

Speaker2: To nevím, ale tak, že je to narovno. Já tak rád i nerad.

Speaker1: A zkoušel si třeba někdy skládat vlastní hudbu?

Speaker2: Jo.

Speaker1: Super. To zní jako že jsi moc nadaný. Tak jo, no a potom vašem setkání jsi se cítil dobře?

Speaker2: Mhmm.

Speaker1: Cítil se třeba lépe než když tam přišel a nebo stejně nebo hůře?

Speaker2: Úplně stejně.

Speaker1: Úplně stejně. Takže obecně se cítíš pořád dobře?

Speaker2: Ano.

Speaker1: Dobře. A dokáže si třeba představit, že by si tuhle tu profesorku v životě neměl?

Speaker2: Asi ne.

Speaker1: Nedokážeš? Nebo takhle chyběla by ti kdybys jí neměl?

Speaker2: Určitě.

Speaker1: A myslím si, že by byla třeba někým nahraditelná?

Speaker2: Asi né, no.

Speaker1: Třeba kdyby ses přestěhovalo do jiného města. Tak už by prostě nikdo nenahradil tuhle profesorku. Vždycky si na ni budeš vzpomínat ?

Speaker2: Jo.

Speaker1: A dokážeš si představit, že by si třeba hrál na klavír u někoho jiného?

Speaker2: To asi jo.

Speaker1: Tvoje profesorka měla třeba konzervatoř nebo jak ona se k hraní dostala?

Speaker2: To ani nevím.

Speaker1: Dobře, tak jo. Které jsou pak takové jako otázky Kde je to je ode dne až do pěti pětka jako nejsilnější jednička jen nejslabší. Je to vlastně takové jenom opakováče toho, co už jsme si říkali. Tak si to můžeme ještě projet.

Speaker1: Mému životě ještě další zkušenější člověk, kterého rád rada vídám souhlasit. Nesouhlasíš? Ne dobře. Mám ve svém životě dalšího zkušenějšího člověka, se kterým se mohu vídat a sdílet své radosti.

Speaker2: Mhmm.

Speaker1: A v mém životě ještě jiný zkušenější člověk než rodiče, který mě podporuje v mých zálibách.

Speaker2: Asi ne.

Speaker1: Takže třeba tahleta profesorka tě v tom nepodporuje? V tom hraní na klavír.

Speaker2: Jo, to jo.

Speaker1: No a chodí třeba chodíte na nějaké společné vystoupení nebo nějaké předzahrádky?

Speaker2: Mhmm.

Speaker1: A asi u toho nervozní? Předtím.

Speaker2: Jo.

Speaker1: A dokáže ti s tím třeba nějak pomoci?

Speaker2: To bych asi ani neřekl no.

Speaker1: Takže si musíš pomoci sám?

Speaker2: Jo.

Speaker1: Takže třeba, nevím. Neřekne: hele, teď to fakt zvládneš, jsi dobrý nebo něco takového? Nedokáže tě nějak povzbudit?

Speaker2: To jako jo, ale to mi nijak jako nepomůže.

Speaker1: Dobře, chápu, když je člověk nervózní, tak mu nepomůže nic. Nedává ti třeba nějaké tipy?

Speaker2: Ne.

Speaker1: Tak jo, v mém životě ještě další zkušenější člověk, kterému záleží na mých pocitech.

Speaker2: Mhm.

Speaker1: Můžeš s ní sdílet své starosti nebo můžeš s někým dalším ještě sdílet své starosti?

Speaker2: Tak to s tou učitelkou asi ani ne, ale s někým jiným asi jo.

Speaker1: Takže máš ještě někoho třeba dalšího, s kým by si sdílel starosti?

Speaker2: S rodiči.

Speaker1: S rodiči. Takže máte dobrý vztah. Můžete se bavit o všem.

Speaker2: Mhm.

Speaker1: A co třeba s babičkou nebo s dědou?

Speaker2: To, no, vlastně ani ne.

Speaker1: No a nebo s tetou, nebo se strejdou nebo s někým takhle z okolí?

Speaker2: Asi ne.

Speaker1: A máš ještě někoho dalšího, od kterého ses naučil něco nového, od kterého si získat nějakou novou zkušenost? Třeba.

Speaker2: No, rodiče, učitelé.

Speaker1: Dobře. Myslíš, že tahle paní učitelka je v něčem tvým vzorem. Dokázal by si takhle identifikovat?

Speaker2: Jako jak vzorem?

Speaker1: No obecně. Třeba jestli je v tvým vzorem, v tom, že umí hrát dobře na klavír. Nebo v tom, jak se dokáže chovat. Že ti dokáže třeba předat ty věci praktičtěji nebo jako zábavněji než třeba jiní učitelé. Ne? Dobře. Tak a třeba máš na škole nějaký oblíbenější učitele?

Speaker2: Jo, třídní učitelku.

Speaker1: Třídní učitelku a tu máš třeba rád proč?

Speaker2: No, tak, protože je hodná prostě. Není až nějak moc přísná.

Speaker1: To je a dokáže třeba problémy řešit v klidu?

Speaker2: Jo.

Speaker1: A ti ostatní učitele či učitele?

Speaker1: Jako že proč nejsou oblíbení? Nebo.

Speaker2: No, tak ostatní učitelé jsou většinou takoví, že uděláme chybu a oni by nás nejraději řezali, asi.

Speaker1: Takže jsou strašně hrubí. Tvrdí. A co učí ta vaše třídni?

Speaker2: Češtinu a dějepis.

Speaker1: A baví tě čeština s dějepisem? Jo? Super.

Speaker1: No a tvoje učitelka z klavíru, tak myslíš si, že třeba kdyby učila na škole, tak že by byla taky takhle dobrá učitelka?

Speaker2: Já si myslím jo, že určitě.

Speaker1: No dobře. Nevzpomenul sis třeba na nějakou tu situaci, kdy ti dokázala něco lépe vysvětlit?

Speaker2: Asi ne.

Speaker1: Nevadí. A třeba to učitelka ze třídy. Dokážeš uvést nějakou konkrétní situaci, kde se ti třeba líbilo, jak se zachovala?

Speaker2: Asi, si nevybavím nějakou situaci.

Speaker1: Dobře, nevadí. Tak jo, tak. Myslíš, že bys mi k tomu ještě něco chtěl říct? Jako že sám? Co tě takhle napadá k tomu tématu?

Speaker2: Asi ne.

Speaker1: Dobře. Tak já se ještě zeptám, na co koukáš na tom telefonu. Jestli máš třeba nějakou oblíbenou platformu. Myslím, že někteří mají rádi Tik Tok, Instagram, Facebook, nevím, Twitch?

Speaker2: Já projíždím všechno.

Speaker1: No a nejraději tam sleduješ třeba videa? Krátká videa, nebo dlouhá? Nebo obrázky?

Speaker2: Krátká videa.

Speaker1: Takže reels. A máš nějakého oblíbeného autora, těhle reels?

Speaker2: To ne.

Speaker1: A vyhledáváš zábavné, nebo třeba můj brácha se kouká na herní věci.

Speaker2: No, tak prostě ty, co pobaví.

Speaker1: Jasně, ty, co pobaví. A posíláš si to s přáteli?

Speaker2: Jo.

Speaker1: Dobře, tak jo. Tak super. Moc děkuju.

ADÉL, KAMARÁDKA

Speaker1: Tak jo, Adél, já zapínám nahrávání. Nejdříve se tě zeptám na otázky o tobě. Můžeme začít třeba s tím, co ráda děláš ve volném čas?

Speaker2: Ráda čtu, chodím do divadla a tak různě jako tvořím. Prostě jsem taková, že dávám prostor té svojí kreativě.



Speaker1: A máš třeba nějakou oblíbenou knížku? Nebo oblíbené divadelní představení?  
Třeba co jsi viděla teď v poslední době.

Speaker2: Oblíbila jsem si teď Produkční, na ty jsem byla teď nedávno a dvakrát jsem byla na Taře, což je taky divadelní hra a knihu mám oblíbenou. Mám jednu z dětství, ale co jsem četla třeba, to bylo tak půl roku zpátky, tak Ptáci v trní, kterou mi doporučila babička. A ta mě jako, bylo to takové jako zase jinačí než jsem četla.

Speaker1: Super. A když máš volný čas, jak ho nejraději trávíš? S kým ho trávíš? Co v něm děláš?

Speaker2: Když mám volný čas? Hmm. Na gymplu ho člověk moc nemá.

Speaker1: Haha, chápu.

Speaker2: Ale tak, mám rozepsanou knížku. Ale jakože ne knížku, že bych tam vymýšlela nějaký příběh, spíš si tam sepisuju něco. Tak to. Taky se snažím nějak tvořit. A když mám volný čas, tak. No já se asi musím. No, jakože možná tam ani jakože není nějaký volný čas.

Speaker1: To zní smutně, no a kdybys ho měla volný čas, tak bys třeba ráda chodila s kamarádama, nebo do divadla?

Speaker2: Asi bych víc, kdybych měla ten volný čas, tak bych určitě chodila víc s kamarády, protože to já moc nedělám.

Speaker1: Dobře a co o víkendech?

Speaker2: O víkendu, tak jsme buď na chatě, anebo u babičky. Takže jakože i ty víkendy jsou vždycky takové rozlitané, že ani moc často nejsem v Opavě.

Speaker1: Takže máš ten program naplánovaný spíš s rodinou?

Speaker2: Mhmm.

Speaker1: Tak jo, moc díky. Víš čím bys chtěla být až budeš úplně velká?

Speaker2: Tak jako bavilo by mě asi něco s divadlem, tam dělat. Ale já vůbec nevím.

Speaker1: Super. A máš nějaké místní divadlo, kde se ti jejich tvorba líbí celkově nejvíce?

Speaker2: Tak asi národní, ale to asi tím, že tam jakoby chodím nejvíc. Že mají hodně jako těch programů, jako třeba ateliér, kde prostě jako chodí mladí amatéři, tam hrát.

Speaker1: Tyjo, vidíš, to ani nevím. To je super. A máš oblíbený žánr? Jestli třeba činohry, nebo muzikály?

Speaker2: Na muzikály nejradši, ale i ty činohry mě baví.

Speaker1: Super, tak jo. A máš nějakého oblíbeného herce nebo herečku? Nebo třeba režiséra?

Speaker2: Režiséra moc nevím, protože ty nestuduju tak často. Ale mám tam jako oblíbené herce.

Speaker1: Dobře. A máš nějakého oblíbeného hrdinu třeba z knížky nebo nějaké té divadelní hry?

Speaker2: Hmm, z knížky asi ne. Já čtu strašně jako žánry, které se nedají moc nějak zařadit jako do reálného světa, jakože většinou čtu nějaké fantasy.

Speaker1: Klině to nemusí být nikdo z reálného světa. Můžeš říct úplně prvního, kdo tě napadne. Třeba kdybys byla malý kluk, tak řekneš supermana, nebo nějakého hrdinu.

Speaker2: Já myslím, že pro mě nikdo takový není z nějakých her nebo nějakých knížek.

Speaker1: Nebo z filmu třeba. Zkrátka jestli tě napadá nějaká fikční postavička, kterou máš ráda. Která tě třeba v něčem inspiruje.

Speaker2: Nějak mě napadl Malý princ. Nevím jako z čeho. Přitom jsem tu knížku nikdy nečetla. Viděla jsem o tom film.

Speaker1: Super. A dokážeš říct, co se ti na tom Malém princovi líbilo? Třeba na jeho chování?

Speaker2: Hmm. Tak líbí se mi asi, způsob jako jak možná on přemýšlí.

Speaker1: To je moc hezké, děkuju. Teďka jen taková krátká odbočka. Pověš mi, kde bydlíš?

Speaker2: Bydlím v centru Opavy.

Speaker1: Dobře a máš sourozence?

Speaker2: Mám mladšího brácha.

Speaker1: Mhmm a o kolik je mladší?

Speaker2: Jedenáct mu je.

Speaker1: Jo a tobě je patnáct, žejo?

Speaker2: Mhmm.

Speaker1: Ouki, takže předpokládám bydlíte spolu. No a tvoje maminka s tatínkem, pracují oba? Případně jaké mají vzdělání?

Speaker2: Oba dva mají vysokou školu.

Speaker1: Dobře. Děkuji. Tak jo přejdeme k tomu mentorovi. Pamatuješ si, co jsem o něm říkala?

Speaker2: Jo, člověk, co nás nějak inspiruje a třeba v budoucnu bychom chtěli být z nějaké části jako on.

Speaker1: Jo, super. Dobře. Takže a dokázala jsi najít někoho takového?

Speaker2: Mmm, možná můj táta.

Speaker1: Jasně, chápu. Popovídáme si o něm, akorát mentor nemůže být nikdo z tvé nukleární rodiny. Že to vlastně ní maminka ani tatínek, spíš je to někdo z širšího okolí. Může to být třeba babička, děda, nebo třeba někdo na internetu nebo v knihách. Nebo oblíbený učitel, nebo učitel v nějakém kroužku. Každopádně dokážeš mi říct nějaké vlastnosti táty, co se ti na něm nejvíce líbí?

Speaker2: Líbí se mi, že ho vždycky jako vídám v pozitivní náladě. Že nikdy jsem ho neviděla třeba nějak strašně naštvaného nebo jako. Vím třeba když je jako naštvaný, ale že nenechává ty emoce tak moc profiltrovávat, že to zpracuje v sobě a jako přemýšlí nad tím. Těma emocema.

Speaker1: Super. Takže třeba dokáže zachovat klidnou hlavu a vyřešit nějakou složitou situaci?

Speaker2: Mhmm.

Speaker1: A je to něco, co bys sama ráda uměla?

Speaker2: Joo. Inspiruje mě v tom.

Speaker1: Dobře, dobře. A obdivuješ na něm ještě něco dalšího? Nebo naučila ses od něj ještě něco dalšího? Do života.

Speaker2: Možná jakože je docela hodně empatický. Když to třeba srovnám s mojí mámou, tak jako rozhodně častěji bych se asi svěřila tátovi, než mámě. Protože nevím, čím to je, ale táta mě dokáže víc pochopit.

Speaker1: Dobře a pomáhá ti v něčem? Samozřejmě i to, že se mu můžeš svěřit samo o sobě pomůže. Ale když už se mu svěříš s nějakým. Problémem, dokáže ti pak pomoci najít řešení? Že ti podá pomocnou ruku.

Speaker2: Jo, jo. Podává mi tu pomocnou ruku. Vlastně skoro vždycky, když se mu svěřím, tak mi jako nějak pomůže.

Speaker1: Super, takže se na něj může spolehnout.

Speaker2: Jo.

Speaker1: A dokážeš třeba říci nějaký konkrétnější příklad, kdy se ti stalo, že ses na něj mohla spolehnout.

Speaker2: Třeba když mám nějakou blbou náladu a řeknu mu, že prostě ne, chci být sama, nechte mě být. Tak třeba mamka, by se mě pořád ptala, co se děje a nebo třeba za chvíli by se mě znova zeptala. A taťka tak prostě mě fakt nechá být a třeba se zeptá za delší dobu. Jako tak řekneš mi to nebo ne? A když mu řeknu, že to prostě neřeknu, tak to pochopí. A nechá to být.

Speaker1: Super, dobře. A myslíš, že máš ještě někoho dalšího, kdo je v tomto takto podobný, kdo tě něčím takhle inspiroval. Nebo ti nějak dokázal pomoci.

Speaker2: Možná jedna moje kamarádka. Vždycky, když ji vidím, tak je jako taková pozitivně naladěná. Tak jako mě, dalo by se říci i inspiruje.

Speaker1: A to je kamarádka, se kterou se stýkáš ze školy?

Speaker2: Mhmm, ve škole. Teďka jsem nastoupila na střední takže, tam je taky, ale z výtvarky se taky známe.

Speaker1: Aha, super.

Speaker2: Takže už se známe docela dlouho.

Speaker1: A dokáže říci třeba nějakou situaci, kdy ti ta kamarádka dokázala nějak zvednout náladu, pomoci. Nebo má takovou auru?

Speaker2: Je to tou aurou. Že vždycky, když se spolu vídáme, tam mi ten den udělá lepší, protože prostě vždycky je dobře naladěná.

Speaker1: Takže je stále dobře naladěná a to ti samotné zvedne náladu.

Speaker2: Mhmm.

Speaker1: Dobře a chtěla bych třeba od ní nebo od táty něco převzít do svého života?

Speaker2: Mhmm, když se mi stane třeba nějaká špatná věc, tak se naučit to nějak přejít a nenechat si tím zkazit hnedka celý den.

Speaker1: Jasně, hezké. No a jak třeba trávíš čas s tou kamarádkou?

Speaker2: No jako moc. Nejsme si nějak blízké kamarádky, ale třeba jednou bych s ní určitě chtěla jít ven.

Speaker1: Mhmm, super. A tušíš, co táta a ta kamarádka dělají rádi? A co dělají neradi? Co je těší a co je netěší?

Speaker2: No má ráda to divadlo, taky. Takže to máme společné. A hlavně jako to divadlo a chodí tady do výtvarky, takže ráda kreslí.

Speaker1: Jasně, takže máte hodně společných volnočasových aktivit. Super. Takže jste se potkali ve výtvarce? Když už se znáte delší dobu.

Speaker2: Jo, tady, známe se vlastně několik let.

Speaker1: A myslíš, že máš něco, na co by se chtěla zeptat té kamarádky nebo táta? Něco, co ses jich nezeptala, ale chtěla bys to vědět.

Speaker2: Nevím, tak teďka mě nic takového nenapadá.

Speaker1: V pohodě, dobře. A těšíš se vždycky na vaše společné setkávání?

Speaker2: Jo, vždycky.

Speaker1: Dobře, super. No a jaká byla vaše poslední schůzka, kdy to bylo, co jste dělali? Jak jsi se potom cítila?

Speaker2: Tak s tou kamarádkou, to jsme se dneska jako prostě viděly na chodbě, řekly si ahoj a víc jsme se nebavily. Ale jako i to bylo fajn. A s tátou jsem se naposledy viděla, to byl pátek, myslím, pátek nebo čtvrtek. Tak jako s ním je to vždycky fajn a jsem ráda, že ho vídám.

Speaker1: Dobře, moc děkuju. Dokázala by sis představit, že by tady nebyli?

Speaker2: Ne.

Speaker1: Chyběli by ti?

Speaker2: Určitě jo.

Speaker1: Úplně chápu. Tak za mě to už asi bude všechno. Máš ještě něco, co bys třeba chtěla dodat? Napadá tě něco?

Speaker2: Nevím.

Speaker1: Dobře, tak mockrát děkuji.

DÁŠA, SESTRĚNICE

Speaker1: Taak, ještě jednou ahoj.

Speaker2: Ahoj.

Speaker1: První se zeptám na nějaké informace o tobě, co třeba ráda děláš ve volném čase?

Speaker2: Dobře tak. Ve svém volném čase ráda kreslím, ráda si čtu, ráda chodím ven se svými kamarády, nebo s nimi nějak trávím volný čas.

Speaker1: Super.

Speaker2: Eem, občas chodím do divadla. A to je tak asi všecko, protože dřív jsem hrála volejbal, ale teďkom na to vůbec nemám čas, jakože kvůli gymplu, takže jsem s tím přestala, ale jinak toho volného času až tolik nemám, takže mám asi podobný problém jako ostatní.

Speaker1: Jasně, chápu. I tohle je spousta věcí. A jak to máš třeba o víkendech?

Speaker2: Jako o víkendu buď jdu ven s nějakýma kamarádama, nebo jsem někdy s mamkou doma a nebo třeba teďkom o víkendu jsem byla na volejbalovém turnaji, ona taky hraje volejbal, takže jsem jí tam byla jako fandit.

Speaker1: Jé, no to je pěkné.

Speaker2: A v neděli jsem dělala školu. Takže tak nějak.

Speaker1: Dobře. Máš nějakou vizi toho, co bys chtěla dělat až budeš starší?

Speaker2: Jako vůbec netuším, proto jsem šla na gympl. Ale jako druhou školu jsem měla zahradnickou a jako moje babička má zahrádku pod naším domem, tak já jsem jí odmala tam většinou chodila pomáhat atak. Takže jako mám k tomu nějaký vztah. Ale nedovedu říct, jestli bych to úplně chtěla dělat někdy potom. Ale možná jako je to zajímavé, takže možná i jo.

Speaker1: Dobře, super.

Speaker2: A jinak jako nemám úplně představu.

Speaker1: Chápu, ale i to je moc hezké. No a babička tě učila o rostlinkách na zahradě, nebo ses to naučila sama?



Speaker2: Jojo, tak jako já jsem jí s tím pomáhala, takže tak. Ona vlastně bydlí naproti přes chodbu.

Speaker1: Takže to máte kousíček. Znáš někoho, kdo by dělal toto povolání?

Speaker2: Hmm, jakoby přímo takové asi ne. Moje sestřenice dělá na statku. Takže tam jako k té přírodě má taky blízko. A em, asi jako nikoho neznám, ale třeba mě hrozně baví chodit do botanických zahrad atak. Takže tak.

Speaker1: Tak jo, super, děkuji. Když se zamyslíš, máš nějakého oblíbeného hrdinu, někoho z filmů nebi knížek, kdo se ti zvlášť líbí?

Speaker2: Tak jako má oblíbená knížka je Pátá minuta je o nás, tak jsou jako dva kluci a ti jsou jako oba takoví velice zajímavý a jako ty mám hodně ráda, protože to je moje oblíbená knížka. A potom právě z těch srdce rváčů, tak to je asi můj oblíbený seriál. A mám tam ještě jakoby, když jsem byla malá, tak jsme se hrozně často dívala na nekonečný příběh, jestli víš.

Speaker1: Ano, znám ho.

Speaker2: Tak jako Falco atak.

Speaker1: Dobře a dokážeš mi třeba říct pár z nich, kteří jsou nejoblíbenější? Nebo třeba proč se ti ta knížka tak moc líbí, co se ti na ní nejvíc líbí?

Speaker2: Já moc neví, ona je prostě hezká. Nebo jako moc hezká není, tak napůl. Záleží jako na tom, kdo ji čte atak. Já nevím.

Speaker1: Dobře, tak o čem je?

Speaker2: No, je to vlastně o dvou klucích, které jako spojuje moře a jeden ho miluje a jeden ho nesnáší, protože mu sebralo něco, co měl jako rád. A jakoby je to hrozně zajímavé, když se nad tím jakoby hlouběji zamyslíš a je to dobré.

Speaker1: Dobře super. Tak jo, bydlíš ve městě?

Speaker2: Ano.

Speaker1: Takže tady v Opavě.

Speaker2: Ano.

Speaker1: Bydlíš s rodiči?

Speaker2: S mamkou.

Speaker1: Jenom s mamkou? A máš nějaké sourozence, se kterými bydlíš?

Speaker2: Nemám, ne.

Speaker1: Dobře, ani starší, kteří už jsou pryč?

Speaker2: No jakoby mám dva nevlastní sourozence, ale jakoby jim je třeba už padesát nebo tak. Takže jsou už fakt docela staří. A toho mého jakoby nevlastního bratra, toho jsem neviděla nikdy a tu sestru jsem viděla jednou.

Speaker1: Jasně, takže si nejste moc blízcí.

Speaker2: Vůbec a jakoby je tam hrozně velký ten věkový rozdíl. Takže s nima se nevidám vůbec.

Speaker1: Dobře a tobě je teda teďka šestnáct, že?

Speaker2: Jo, teďka nedávno bylo.

Speaker1: Dobře a maminka, ta dělá co?

Speaker2: Mamka je v QEZu jako účetní.

Speaker1: Mhm. A říkala jsi, že bydlíte naproti od babičky, takže se s ní asi vídáš docela často.

Speaker2: Jojo.

Speaker1: Super, tak jo. Máš tedy ve svém životě někoho oblíbeného, koho bys mi dokázala popsat jako mentora?

Speaker2: Jako já jsem se nad tím zamýšlela, musela jsem se dlouho zamýšlet. Potom jsem jakoby vymyslela moji sestřenici.

Speaker1: Dobře, super.

Speaker2: To jakoby, o které jsem už předtím říkala. Takže tak.

Speaker1: Dobře, tak jo, sestřenici. Jak často se s ní vídáš?

Speaker2: No, právě že moc ne, jakože třeba jednou za tři měsíce, jednou za půl roku, tak nějak.

Speaker1: Takže bydlí někde daleko?

Speaker2: Jo, předtím bydlela v Brně a teďka se přestěhovala na statek do Beskyd.

Speaker1: Umm, takže tak dvě tři hodinky jízdy.

Speaker2: Vlákem no.

Speaker1: Jasně, to je docela daleko. No a sestřenice, co dělá? Co dělala v brně a co teďka, jestli mi to popíšeš nějak přesněji.

Speaker2: V Brně doplňovala zboží do supermarketu a teďkom vlastně pracuje na tom statku a stará se tam o koně. A já jsem tam teďkom o podzimních prázdninách byla, pomáhala jsem jí s tím a bylo to hrozně pěkné.

Speaker1: No a ona má přímo nějaké vzdělání na koně, nebo je má prostě ráda?

Speaker2: Nemá na to vzdělání, pokud vím. Ne nemá. Akorát prostě to tam mají jako rodinný podnik, Jakože to vede její mamka s jejím nevlastním otcem a ona tam jako pracuje. Ne že by se o ně vyloženě starala, jakože by je cvičila nebo tak něco. Ale spíš se o ně stará ne té denní bázi atak.

Speaker1: Jasně, super. Víš přibližně, kolik jí je roků?

Speaker2: Jo, je jí 33.

Speaker1: 33. Dobře. A co má ráda? Krom koní. A co nemá ráda?

Speaker2: Nemá ráda jejich supermoderní televizi, protože jí neumí zapnout.

Speaker1: Haha, dobře.

Speaker2: A podle mě má ráda přírodu a má ráda mě, samozřejmě. Haha, ne to si dělám srandu. Ale jako doufám v to.

Speaker1: Určitě tě má ráda.

Speaker2: Tak má přítele a má dítě, takže určitě tu svoji rodinu. A potom tak obecně tu přírodu, má hodně ráda psy. Mají doma čtyři psy a její mamka má další čtyři. A když k nim jedu, tak tam přivedou všechny a je tam najednou osm psů.

Speaker1: Tyjo. A kolik mají koní?

Speaker2: Koní na tom statku je cca 120.

Speaker1: Je, no tak to je obrovské.

Speaker2: A pak je tam ještě 300 krav.

Speaker1: Woow, to jsem nečekala, že až tolik. Dobře, dokázala bys mi popsat nějaké vlastnosti, co má sestřenice?

Speaker2: Mhmm, tak jako podle mě je hrozně fajn jako člověk obecně. A je milá a hodná a je podle mě doela zodpovědná. A je klidná a hodná.

Speaker1: Super. A dokážeš mi říct třeba nějaký příklad, kde se tohle projevilo? Jestli dokážeš něco vymyslet.

Speaker2: Já nevím, tak jako třeba když se něco stane, tak jakoby kdyby se to stalo a byla to moje mamka, tak ona po mě začne ječet prostě, jako co jsem to zase provedla. Ale ona to jako vezme, tak jak to je, prostě v pohodě a nějak to zvládneme spolu.

Speaker1: Takže to spolu jakoby vyřešíte? Ten problém.

Speaker2: Jo a jakoby je v pohodě prostě.

Speaker1: Super, děkuji. No a dokážeš povědět, v čem je pro tebe fakt důležitá?

Speaker2: Umm, jakože je taková přátelská a můžu za ní prostě přijet kdykoliv bych chtěla. A jako vždycky tam můžu být a jakože mi pomůže, kdybych potřebovala s něčím pomoci, tak mi jako pomůže.

Speaker1: Jasně, super. Takže je pro tebe oporou.

Speaker2: Mhmm.

Speaker1: No a znáte se odjakživa?

Speaker2: No, jako docela jo. Jakože ona tu jezdila vždycky, takže už když jsem byla malá, tak jsme se občas vídávaly, když tu přijela. Jakože tím, že bydlela tak daleko, tak jsme se nevídávaly tolik, ale pořád jo.

Speaker1: Mhmm, super. A když jste spolu na statku, tak jak spolu ten čas trávíte?

Speaker2: Jako byli jsme u těch koní a tam jsme jako je opečovávaly atak. Jenom jsme prostě chodily po patinách a kontrovaly ohrady. Nebo potom jakože když jsme se vrátily z té práce, tak jsme třeba šly vyvenčit ty psy do lesa, takže jako na procházku. A, em, pak jsem jí třeba pomáhala péct dort. To bylo fajn.

Speaker1: To je moc hezké.

Speaker2: A nebo jsme prostě si pustily nějaký film. A jenom jsme tak jako odpočívaly.

Speaker1: Jasně a máš něco, co s ní děláš nejraději?

Speaker2: Já neví, asi tak jako jsem.

Speaker1: Jasně. A neučila jsi se od ní něco? Nebo chtěla by ses od ní něco naučit?

Speaker2: Tak já bych s ní jako chtěla trávit víc toho času. Že bych tam jela klidně na dyl než ten týden, co jsem tam jako byla. A jako byla bych s ní. A co bych se od ní chtěla naučit? Možná jako ten její přístup, jak k tomu všemu přistupuje.

Speaker1: Jakože jak přistupuje životu?

Speaker2: Mhmm.

Speaker1: No a připadá ti, že se v tomhle liší od ostatních dospělých? V tom, jak k životu přistupuje.

Speaker2: Emm, nevím, jak třeba od ostatních dospělých, ale určitě když ji třeba se liší od mojí mamky, podle mě a od mojí babičky určitě taky. A nemám moc srovnání s ostatníma.

Speaker1: A dokážeš mi povědět, jak se liší od tvojí mamky nebo od tvojí babičky?

Speaker2: No, že je taková jakoby mírnější a že ty problémy nejsou až takové problémy, když se to jako řeší s ní třeba. A eem, třeba mi přijde, že se jako neuráží kvůli každé jako prkotině, což dělá moje babička hrozně často. Tak to je vždycky fajn, ještě když bydlí přes chodbu. Tak to je úplně, úplně úžasné. Haha. Takže tak.

Speaker1: Haha. No a pomáhá ti v něčem? Ta sestřenice.

Speaker2: No, tak když jsem tam u ní byla, tak se určitě zlepšila moje psychika. Jako pak se to zase zhoršilo, protože jsem přijela zpátky sem. Ne, to jako není až tím místem tak, ale jako takhle. Jako kdybych měla nějaký problém, tak za ní můžu přijít.

Speaker1: A víš, že tě třeba pochopí lépe než babička nebo mamka?

Speaker2: Jo, to určitě.

Speaker1: Dobře, a měla bys nějakou otázku, na kterou by ses jí chtěla zeptat? A ještě ses třeba nezeptala.

Speaker2: Umm, jakoby já jsem se jí zeptala na dost věcí. A asi nemám.

Speaker1: Jasně, úplně v pohodě. Těšíš se na vaše další setkání? Máš už něco naplánované?

Speaker2: Jako asi jo. Chtěly bychom se vidět o vánočních prázdninách.

Speaker1: Super, a naposled jste se tedy viděly o podzimních prázdninách?

Speaker2: Jo.

Speaker1: Dobře a upřesníš mi ještě, jak ses cítila, když jsi tam byla a když jsi pak přijela zpátky?

Speaker2: No tak jako když jsem byla tam, tak jsme se cítila jako bezva, dost dobře. A když jsem přijela tak už to jako bylo horší.

Speaker1: Dobře, no a dokážeš si představit, že bys svoji sestřenici neměla? Jestli by ti v něčem chyběla, popřípadě v čem?

Speaker2: Jako myslí, že by mi určitě chyběla. Jako představit si to asi dokážu, tím že jí nevidám tak často. Ale není to hezké představa, nelíbí se mi to, protože jsme jako ráda, že jí mám.

Speaker1: A myslíš, že by jí někdo dokázal nahradit?

Speaker2: Spíš ne.

Speaker1: Dobře. A ještě se zeptám sestřenice má miminko, nebo už starší dítě?

Speaker2: Je mu osm.

Speaker1: Takže si s ním třeba hraješ?

Speaker2: Jako jo, na to, že je mu osm, tak je docela chytrý. V něčem chytřejší než já určitě. A ehm, jako já ho mám ráda. A myslím, že on mě taky.

Speaker1: Super. Dobře. Máš třeba ještě něco, co bys ještě ráda dodala? Nebo je to tak nějak všechno?

Speaker2: Asi všechno.

Speaker1: Všechno, dobře. Tak mockrát děkuju.

EVA, UČITELKA Z DĚJEPISU

Speaker1: Ještě jednou mě moc těší, Evi. No a já bych tě poprosila, jestli bys mi pověděla nějaké základní informace o sobě. Kolik máš roků, kam chodíš do školy, jestli máš třeba sourozence, co děláš ráda ve svém volném čase atak.



Speaker2: Takže já mám 11 let. A to chodím vlastně na Mendlovo gymnázium v Olomouci a mám sourozence. Mám sestry a bratry.

Speaker1: Aha, super.

Speaker2: A ve svém volném čase tančím a jezdím na koni.

Speaker1: Páni, takže spoustu zájmů. No a bratry a sestry máš starší nebo mladší? Nebo oboje?

Speaker2: Bratři jsou vlastně starší a sestry jsou mladší.

Speaker1: Takže máš kolik sourozenců dohromady?

Speaker2: Když to spočítám, tak to je, asi 17 dohromady.

Speaker1: Páni a bydlíš teda s rodiči nebo s maminkou nebo jak to? Jak to máš?

Speaker2: Střídavá péče, co týden.

Speaker1: Jasně, dobře. Bydlíte a bydlíte ve městě a nebo někde za městem?

Speaker2: Bydlím má ve Moravském Olomouci.

Speaker1: Takže to máš vlastně docela kousek. No a tvoji rodiče? Ti chodili na vysoké školy nebo jenom střední?

Speaker2: Chodili.

Speaker1: Super, takže co dělali?

Speaker2: Oni vlastně, no.

Speaker1: Nevíš?

Speaker2: Nevím, zhruba.

Speaker1: Tak klidně řekni, co dělají třeba teďka.

Speaker2: Ajtáci.

Speaker1: Páni, super. Tak jo, tak super. A pamatuješ si teda ze včerejška, co je to vlastně mentor? Kdo to je?

Speaker2: Mentor je vlastně člověk, který tě motivuje něčemu.

Speaker1: Co tak dobře a našla si někoho takového ve svém okolí?

Speaker2: Našla.

Speaker1: Paráda. Dobře. A pověděl bys mi prosím, kdo to je?

Speaker2: Moje mamka.

Speaker1: No, takže tvoje maminka, to je super. Ono ten mentor by obecně měl být někdo, kdo není v té tvójí primární rodině, jak jsme si včera říkali. Každopádně mi třeba můžeš povědět více o mamince. A kdyby tě napadl třeba ještě někdo jinej, jestli máš třeba učitelku oblíbenou nebo učitelku z kroužku nebo někoho takový nebo babičku, s kým ještě moc ráda trávíš čas, ale není to maminka ani táta, tak kdyby stě někdo takový napadl v průběhu, tak si pak můžeme popovídat ještě o něm.

Takže na tvoji maminku, na tu se vlastně můžeš asi obrátit úplně ze vším, že jo.

Speaker2: Ano.

Speaker1: Nemusíš se jí stydět nic říct, takže když máš nějaký problém, tak první za kým by jsi šla je mamka.

Speaker2: Ano.

Speaker1: No a jak ti ta tvoje maminka pomůže, když třeba potřebuješ?

Speaker2: Tak, třeba mi, když potřebuju něco vysvětlit, no tak mi to vysvětlí. A kdyžtak si to se mnou ještě procvičí a tak dále.

Speaker1: Takže ti pomáhá se školou?

Speaker2: Mhmm.

Speaker1: No a pomáhat je třeba kdybys byla smutná?

Speaker2: Mhmm.

Speaker1: Mhmm, taky. A to dělá třeba jak? Jak ti dokáže pomoci?

Speaker2: Tak, že jakože si jdeme spolu třeba sednout a povídáme si o tom.

Speaker1: Takže se bavíte super. Co tvoje mamka dělá ráda? Máte nějaký společný aktivity?

Speaker2: Vlastně máme společné zájmy, obě dvě spolu tančíme.

Speaker1: Aha, super. A co tančíte?

Speaker2: Folklor tančíme.

Speaker1: Folklor, paráda. No a máš něco, co dělá fakt nerada. Co nemá ráda, vůbec?

Speaker2: Nemá ráda, emhm, nevím, ale asi odvádění mých mladších sester do školy, protože pořád zpomalují trošku. Po ránu.

Speaker1: Jasně, chápu. Kdybys měla říci nějaké vlastnosti, co má mamča, tak máš něco takového?

Speaker2: Jakože já, jestli mám s ní nějaké společné?

Speaker1: Ne klidně, jenom klidně jenom její, ale klidně i vaše společné.

(přerušeno)

Speaker1: Tak já to já to zapnu, jestli bys mi teda řekla nějaké vlastnosti tvojí maminky, prosím.

Speaker2: Tak moje maminka je, ona je vlastně jakože milá, hodná, většinou hodně pracuje, ale najde si i čas na nás.

Speaker1: Dobře a co s ní děláš nejradyji?

Speaker2: Tak nejradyj třeba někdy se jdeme projít a když je škaredě, tak si povídáme.

Speaker1: Super! A ty tanečky, jak jsi říkala, že spolu taky děláte? Anebo to děláte online odděleně?

Speaker2: To děláme odděleně vlastně

Speaker1: Dobře, tak jo. No a kdybys třeba měla říct, jak se tvá maminka liší od nějakých jiných dospělých, který třeba nemáš tak ráda, který potkáváš. Nebo třeba nevím, jestli máš neoblíbenou tetičku, tak třeba od ní můžeš.

Speaker2: Tím, že jakože je milá. Hlavně prostě každý člověk je jiný a ji mám prostě raději než ty ostatní lidi.

Speaker1: Dobře. Tak tys mi říkala, že ti mamča pomáhá? No a mohla bys mi dát třeba nějaký příklad, kdy se to takhle naposled stalo, že ti třeba pomohla s něčím? Nebo že tě nějak potěšila?

Speaker2: Ano, že mě umřel králíček, tak že mě potěšila, tím, že mi prostě byla úplně vším ten den.

Speaker1: Mě moc mrzí. No a kdybychom se ještě třeba vrátili k nějakým těm tvojím zájmům, těm kroužkům nebo třeba ke škole, tak máš ještě někoho ve svém životě, kdo tě třeba napadne, že ho máš ráda a že máš třeba. Že se těšíš na nějaké společné hodiny nebo na ten společný kroužek nebo něco takovýho.

Speaker2: Tak naši učitelku dějepisu.

Speaker1: Učitelku dějepisu, super. A proč učitelku dějepisu, máš ráda dějepis?

Speaker2: Dějepis prostě, najednou jsme se učili starověký Egypt a mi to cvaklo a a zjistila jsem, aha, mě to zajímá.

Speaker1: Super, dobře. Takže ti ta učitelka dějepisu pomohla k tomu, aby tě to začlo zajímat? Řekla bys mi třeba, jak se ta učitelka dějepisu chová, jaká je?

Speaker2: Takže, jakože je milá a někdy dělá jakože třeba vtípky a vlastně je celkem hodná.

Speaker1: Je celkem co?

Speaker2: Je celkem hodná.

Speaker2: A když nám teďka na minulém testu dala třeba něco, co jsme vůbec nedělali, no tak řekla, že se ta otázka počítat nebude, což vlastně mě trošku jako kdyby zachránilo, i když jsem se na to učila.

Speaker1: Jasně, jasně super, takže je taková jako kdyby chápající?

Speaker2: Ano.

Speaker1: Že vám dokáže pomoci. No a máš třeba pocit, že se nějak liší od ostatních učitelů?

Speaker2: Ano. Za prvé nemluví jako uspávač hadů, haha. Že prostě pak tě to učivo prostě nenudí a snaží se prostě do toho nějak vžít.

Speaker1: Takže se snaží jako by...

Speaker2: Udělat z toho legraci.

Speaker1: Takže dělat legraci, takže bych řekl, že je vtipná?

Speaker2: Mhmmh.

Speaker1: A bereš to třeba jako něco, co je důležité i v těch hodinách?

Speaker2: Jakože v hodinách, některé věci беру jakože důležité, že prostě se můžem poučit z těch chyb, co ti lidé dělali.

Speaker1: No a těšíš se třeba na hodiny dějepisu?

Speaker2: Ano, těším. Připravuju se už na ně týden dopředu.

Speaker1: Tyjo, paráda, takže se na těšíš hodně. No a potom, když to hodně neproběhne, tak se cítíš dobře.

Speaker2: Ano.

Speaker1: Takže to vlastně takhle něco tvého oblíbeného. Je to jenom kvůli tomu dějepisu? A nebo je to právě i kvůli té paní učitelce?

Speaker2: I té paní učitelce.

Speaker1: Myslíš, že ona ti jakoby v něčem pomohla?

Speaker2: Pomohla mi vlastně se naučit ten dějepis, protože já jsem z něho pořád dostávala špatné známky, takže potom mi pomohla.

Speaker1: Aha, super. No a řekla bys mi, jak ti pomohla?

Speaker2: Ona vlastně o tom začala více mluvit, více rozvíjet to učivo a ne že jako naše učitelka na základní škole. Že prostě tady máte pracovní sešit a pročtete si ho.

Speaker1: Jasně. Takže to začala dělat jakoby zajímavější ty hodiny. No a řekla bys mi třeba nějaký rozdíl v těch paní učitelkách na základní škole a tady v týchle? Třeba jak se to snaží dělat zábavnější.

Speaker2: No, na základní škole nám to jenom vysvětlily a hotovo, ale potom tady. Ona mi pomohla v tom, že prostě to učivo více vysvětlila a když jsme ho nechápali, tak ho s náma ještě opakovala.

Speaker1: Aha, super. A ty učitelky na základní škole dělaly co?

Speaker2: Že ony nám to prostě jenom jednou vysvětlily a když jsi nechápal, tak jsi bohužel nechápal. Takže to bylo takové.

Speaker1: Jasně, takže o vás neměly moc zájem?

Speaker2: Rozhodně moc ne. Nebo některé jo a některé ne.

Speaker1: A byly milé a vtipné, nebo taky moc ne?

Speaker2: Některé byly milé a vtipné a některé moc ne.

Speaker1: Máš něco, co je pro tebe nejdůležitější z těch vlastností u dospěláků?

Speaker2: Nejdůležitější pro mě je, že prostě ti nabídnou tu pomoc a oporu.

Speaker1: Super. A myslíš si třeba, že kdybys měla nějaký problém, tak že by ses na tu paní učitelku z dějepisu mohla spolehnout? Že by ti třeba pomohla.

Speaker2: Já si myslím, že bych mohla.

Speaker1: A kdybys třeba měla nějakou, jakoukoliv otázku, co si dokážeš představit, na kterou by ses jí chtěla zeptat. Měla bys nějakou takovou? Napadlo by tě něco?

Speaker2: Emmh, moc nevím, ale myslím, že mi odpoví, jakože na cokoliv.

Speaker1: A myslíš si, že až budeš velká, tak bys ráda dělala něco společného s dějepisem?

Speaker2: Já bych chtěla, už jsme o tom přemýšlela.

Speaker1: Super. Takže ona tě trošku inspirovala k tomu, co bys chtěla dělat?

Speaker2: Ano.

Speaker1: Super, dobře. A víš třeba, co má ta vaše paní učitelka ráda, ještě krom dějepisu?

Speaker2: Moc toho nevím.

Speaker1: A kdybys mi ještě měla říci její tři nejvýraznější vlastnosti, nějaké charakteristiky, co by to bylo?

Speaker2: Řekla bych, že jakože je milá, vtipná a taková jakoby že ti pomůže.

Speaker1: Že ti pomůže, jasně. No a ta paní učitelka je mladší nebo starší?

Speaker2: Taková spíš mezi.

Speaker1: Tak mezi, dobře. Paráda, moc děkuji a kdybychom se ještě vrátily k té mamince, tak naučila ses od ní něco zajímavého, v poslední době? Nějakou novou dovednost, nebo vlastnost jakože jsi třeba odkoukala nějaké chování?

Speaker2: Ano, naučila jsem se od ní jakože celkem dobře už dobře se zlepšit v tom zpívání a tu školu.

Speaker1: Aha, super. Takže ty se učíš zpěv od maminky?



Speaker2: Mhmm.

Speaker1: Jasně, super, tak to sní trávíš hodně času. A na tanečkách, tak tam máte nějakou učitelku?

Speaker2: Máme tam vedoucí, která vlastně nám pomáhá vlastně.

Speaker1: A ta je fajn, nebo jí nemáš moc ráda?

Speaker2: Ano, je fajn.

Speaker1: Dobře a co kamaráda, máš tady hodně kamarádů?

Speaker2: Ano mám. Třída je dobrá.

Speaker1: Takže se ti tady na škole líbí.

Speaker2: Mhmm.

Speaker1: Tak jo, myslíš, že máš ještě něco, co by jsi třeba chtěla říct o těch tvých oblíbených dospělých. Co tě napadne, že je fakt důležité, že by to ještě mělo zaznít.

Speaker2: Asi nemám, asi ne.

Speaker1: Dobře, takže máš pocit, že jsme řekly všechno.

Speaker2: Mhmm.

Speaker1: Ještě se můžu zeptat na poslední věc, jak se cítíš po dějepise, nebo potom, co s maminkou děláš nějaké oblíbené věci. Cítíš se lépe?

Speaker2: Cítím se lépe a zároveň mě už trošku štve, že to všechno tak strašně rychle utíká. Ten čas strašně rychle utíká.

Speaker1: To jo. Takže tě děsí, jak rychle utíká čas?

Speaker2: Tak trochu jo.

Speaker1: A proč?

Speaker2: Jakože, dělám ráda tamty aktivy, takže jakože.

Speaker1: Jo, jasně, takže tě mrzí, že už jakoby končí?

Speaker2: Mhmm.

Speaker1: No a kdybys měla možnost chodit na více hodit dějepisu, tak bys chtěla chodit?

Speaker2: Jo, určitě.

Speaker1: Super, tak jo. Tak já ti mockrát děkuji, jestli už nechceš nic dodat.

HELEN, UČITELKA FYZIKY A ZPĚVU

Speaker1: Tak ahoj ještě jednou. Jestli by ses mi prosím představila, kolik máš roků, jak se jmenuješ?

Speaker2: Já se jmenuju Helena Sivovská a je mi dvanáct let.

Speaker1: Super, dobře. Povíš mi, na jakou chodíš školu? Kolik máš třeba sourozenců, jestli bydlíš s rodičema.

Speaker2: Bydlím s rodičema teda, moji rodiče jsou spolu a jsou úplně v pohodě a mám dvě sestry, které беру jako vlastní, ale ony jsou vlastně takové poloviční, protože jsou ještě z prvního manželství od maminky a potom mám ještě jednu úplně nevlastní sestru, která

vlastně jakoby nemá se mnou nic společného, jediné, co máme společné je to, že je to sestra mých sester, ale moje ne. My to máme takové trochu zamotané.

Speaker1: Takže tím pádem jsou všechny sestry starší než ty?

Speaker2: Jo. Jedné je 26 a druhé je 33. A zrovna teďka ta 26letá, tak teď nedávno, asi před týdnem dělala promoce.

Speaker1: Je, super. A kde je dělala? Co dělala za obor?

Speaker2: Ona měla původně to bakalářské studium a teď si dělala inženýra a ona má vystudované, pokud se nepletu, nějaká archeologie, navrhování tunelů a takové různé věci.

Speaker1: Super, paráda a tvoji rodiče mají taky vysoké školy?

Speaker2: Oba dva mají vysokou školu. A moje mamka má dvě vysoké školy.

Speaker1: Páni, tyjo a co dělá tvoje maminka?

Speaker2: Moje maminka vlastně, když vystudovala první, tak už od 18 let pracuje v kanceláři, pracuje ve SZD, co je tady na náměstí a teďka si, vlastně nedávno, kolem těch padesáti let, tak si dělala druhou vysokou školu, protože by chtěla už odejít z kanceláře a chtěla by dělat učitelku takových jakoby středních škol a takových starších.

Speaker1: Super, tak to je moc šikovná. No a kde bydlíte? V centru nebo třeba na vesnici?

Speaker2: My bydlíme jakoby u centra, že nebydlíme přímo v centru, ale na jeho kraji. Vlastně bydlíme u Přístavu, u Sadu Karla Hynka Máchy, takže máme to blízko centra, ale nejsem přesně v centru.

Speaker1: Dobře, moc děkuji. A teď, jestli si pamatuješ, jak jsme se včera bavili o tom mentorovi, pamatuješ si, kdo to je?

Speaker2: Jo.

Speaker1: Super, tak jestli bys mi to prosím řekla a klidně to pak můžeš rozvést do toho, kdo je tvůj mentor.

Speaker2: No tak já mám mentory dá se říct dva. Přičemž kdybych měla brát mentora jakože obecně ze života, tak je to moje maminka, protože, nejen protože mi vždycky pomáhala, ale hlavně protože ačkoliv ona má vlastně tři děti, žejo a nemá to úplně jednoduché, tak i přesto vlastně se o mě furt stará, furt se mnou různě vzdělává, pomáhá mi s úkoly, když prostě neví, tak zavolá třeba tat'ku a on mi to dovysvětlí. Zároveň taky, když třeba potřebuju něco vidět, tak ona mi to se snaží vysvětlit co nejlíp, abych tomu porozuměla a dobře se mi třeba i s ní učí a je pro mě takovým, dá se říct, vzorem.

Speaker1: Aha, super...

Speaker2: No a kdybych měla brát teda mentora ze školy, tak to bude asi paní učitelka fyziky, protože mě se líbí její styl výuky, kdy vlastně ona nám se snaží hodně přiblížit interaktivně ty věci a třeba co si pamatuju, když byl jeden test, tak můj spolužák, jakoby mu to nešlo a byl z toho prostě smutný, tak ona mu dala Nko a normálně s ním o tom prostě pobavila při tom testu. Že prostě se mi líbí, že jí nejde o to, abychom měli dobré známky, nejen, ale jde jí taky o to, abychom tomu učivu nějakým způsobem porozuměli a abychom v tom nebyli prostě ztraceni.

Speaker1: Super, úžasné. Tak u maminka, to je samozřejmě strašně důležité, aby jste si byli takhle blízko, a le ten mentor je většinou někdo, kdo není v té nukleární rodině. To znamená není to maminka s tátou, měl by to být ještě někdo další. Právě třeba jako tady tahle paní učitelka fyziky. Tak možná kdybys mi třeba řekla rozdíl, jak se třeba tato paní učitelka fyziky liší od těch učitelů, které nemáš tolik ráda?

Speaker2: No tak, jestli teda můžu zrovna namítnout jednu paní učitelku, kterou nemám ráda.

Speaker1: Jasně, určitě, já to nikomu neřeknu.

Speaker2: Tak to je paní učitelka dějepisu, protože ona většinou nám dáá hodně dlouhé texty, přičemž paní učitelka z fyziky se to snaží hodně zkrátit do takových důležitých informací a

taky zároveň právě paní učitelka z dějepisu, tak je občas taková trochu nepříjemná, což je jasné, to každý je někdy nepříjemný a moc nevyužívá tu interaktivní formu, jakože máme rozdělené prezentace, které dělá každý. Ale to je tak asi všechno a taky vlastně ona hodně, co jsme začali s těma prezentacema, tak spíš třeba hodnotí, to jak je ta prezentace udělaná, než ten obsah samotný, což mi přijde takové, že to už by spíš měl hodnotit třeba učitel informatiky než učitelka dějepisu. Kdežto paní učitelka z fyziky, ta to dělá spíš, jakože po nás nechce, abychom, pokud jsem to teda pochopila z jejího pohledu, tak ona moc nerada dává domácí úkoly, protože ví, že prostě, že by se to prostě mělo dělat jakože ve škole a že radši tu práci jakoby dělá ona, prostě ty prezentace a víc s nám jako komunikuje, že se třeba baví o různých případech, co se jí staly atak. A my tím vlastně i víc chápeme to učivo.

Speaker1: Jo a paní učitelka z fyziky je mladá nebo starší?

Speaker2: Ona je starší.

Speaker1: Cca kolik roků má?

Speaker2: Nevím kolik a nechci jí urazit, kdybych řekla vyšší číslo, haha, ale myslím si, že má kolem 40 možná.

Speaker1: Dobře, super. A víš třeba o ní, co má ráda? Jestli něco ráda dělá nebo nedělá.

Speaker2: To úplně nevím, ale co vím, takovou jednu bizarní věc od ní, tak že nemá ráda mikrovlnky. Haha.

Speaker1: Haha, dobře. A říká vám třeba nějaké osobnější příběhy ze svého okolí, nebo z volného času?

Speaker2: Ona nám říká třeba příběhy, co se jí staly na matfyzu na matematicko-fyzikální univerzitě. Kdy třeba tam měla různé kolegy, kdy vlastně třeba nějaká kolegyně se jí na něco zeptala a bylo to třeba nějaká úplně bizarní věc, třeba něco z internetu. Tak ona nám paní učitelka říká hodně takové příběhy, co se jí staly různě, třeba i v práci nebo i ohledně jejich kamarádů i občas tam zmínila i třeba rodinu.

Speaker1: Super, dobře a řekla bys třeba nějaké její základní vlastnosti? Jak jí vnímáš?

Speaker2: Já jí vnímám jako takovou klidnou paní, která vlastně umí dost jako vysvětlovat věci, moc se nenervuje a když jí někdo nějakým způsobem třeba urazí, tak že třeba nad tím, dá se říct, mávne rukou a nenaštve se. Teď nevím, jak bych to řekla.

Speaker1: Že se tím nenechá vzrušit?

Speaker2: Jo. A zároveň mi přijde jako osoba, která je strašně sympatická, paní učitelka z fyziky mi přijde strašně sympatická. Je hodná a fakt, když vidí, že někomu prostě něco nejde, tak se mu to snaží co nejlíp vysvětlit, aby to pochopil a zároveň když třeba občas se dostaneme do tématu, které se řeší v septimě třeba, tak se nám to snaží vysvětlit tak jako, abychom to chápali my jakožto primáni.

Speaker1: Tak jo, super. Takže díky těmto vlastnostem je pro tebe oblíbená, máš třeba ještě něco, proč sis ji zalíbila?

Speaker2: Nevím, možná protože mě vždycky, nevím proč, mě vždycky přišli takoví sympatičtí lidé, starší lidé, protože nevím, prostě mi přijdou takoví sympatičtí a zároveň taky protože paní učitelka se na nás vždycky hezky usmívá, tak to je taky další věc, proč mi přijde taková sympatická.

Speaker1: Super, dobře a znáte se tedy rok?

Speaker2: Jo.

Speaker1: A naučila ses od ní třeba něco zajímavého do tvého života?

Speaker2: Naučila jsem se od ní to, že když se dá jídlo do mikrovlnky, tak to to jídlo totálně umrtví. Takže to je asi, haha.

Speaker1: Haha.

Speaker2: A taky zároveň se nám fakt jako snaží, třeba když jsou různé věci, co se dědou i v normálním životě, právě to, co nám různě říká o těch kolegyňích, tak nám právě tam vysvětlují i takové věci do života.

Speaker1: Jasně a myslíš, že kdybys jí třeba neměla, tak by byl tvůj život nějak jiný? Dokážeš si to představit?

Speaker2: Myslím si, že bych možná měla o trošku horší, jakože tady ten pobyt ve škole, sice fakt jenom o málo procent, ale možná o trošku horší, protože třeba fyziku, já jsem se jí bála, když jsme nastupovala na školu, protože jsem si říkala, že to bude strašně těžké. A právě jsem ráda, že jsem k fyzice měla tady tudle paní učitelku, protože s ní se mi strašně dobře fyzika učí. Takže si myslím, že kdyby tu nebyla, tak možná se mi bude učit hůř, anebo taky ne.

Speaker1: Jasně a myslíš, že kdyby to neučila tato paní učitelka, že bys tu fyziku vlastně neměla ráda? Nebo měla si vždycky ráda fyziku?

Speaker2: Takhle, já jsem, jelikož jsem moc neznala ty fyzikální různé věci, jakoby pro mě to bylo docela jednoduché, ty základy. A vždycky jsme měla jako z té fyziky strach, když nám paní učitelka vysvětlovali, že z toho strach mít nemusíme, že stačí to třeba jenom pochopit. Takže já si myslím, že možná kdyby tady nebyla tahle paní učitelka, tak že bych z toho furt možná měla takový menší strach. Sice ne už tak velký, ale možná bych z toho měla takový menší, anebo bych z toho měla úplně hrozný strach, ještě větší. Myslím si, že jsem ráda, že je tady tahle paní učitelka.

Speaker1: Super, tak dobře, děkuju. Takže ti vlastně pomohla se lépe orientovat ve fyzice. Myslíš si, že třeba kdybys měla nějaký problém, dokázala by ses na ní obrátit? Nebo máš třeba nějakou jinou učitelku, na kterou by ses obrátila? Nebo by ses vůbec neobracela na učitelé, ale na někoho jiného?

Speaker2: Tak já už s tím mám takovou menší zkušenost, protože já už jsem se tady jednou obracela na učitelky, jelikož já mám takový menší problém z dětství, kdy oni mě ve třetí třídě šikanovali děti, tak proto já jsem v tom měla takový menší problém. Tak jsem chodila za paní učitelkou Terčovou, protože ta mi vždycky pomohla a myslím si, že i paní učitelka z fyziky by

mi pomohla, ale mám dojem, že ona nemá takové, dá se říct, to vzdělání na to. To nechci říct, že nemá vzdělání, ale.

Speaker1: Jasně, jasně. Ale takže máš pocit, že by ses na ni mohla obrátit, že by tě neodmítla.

Speaker2: Myslím si, že jo.

Speaker1: No a kdyby ses jí třeba na cokoliv mohla zeptat, máš nějakou takovou věc, na kterou by ses jí chtěla zeptat?

Speaker2: Emm, nevím, první, co mě napadlo, je, jestli má ráda trouby, haha. Ehm, asi by mě zajímalo, jestli děti, co chtěly maturovat z fyziky a měly jí jako učitelku, tak jestli se jim třeba z větší části podařilo odmaturovat. To mě docela zajímá.

Speaker1: Dobře. Tak třeba se jí příště můžeš zkusit zeptat a uvidíš, co ti řekne. No a kdy jste spolu naposled měli nějakou hodinu?

Speaker2: Mám dojem, že v pátek, já se moc ještě neorientuju v rozvrhu, protože mám děravou paměť.

Speaker1: Haha, to je v pohodě. Takže teď nedávno. A cítila ses tam fajn, bylo to dobré?

Speaker2: Jo, bylo to super, my se totiž při těch hodinách jako smějeme, protože buď paní učitelka řekne něco vtipného, nebo spolužáci řeknou něco vtipného, ona k tomu ještě něco vtipnějšího dodá, takže my se každou hodinu, prakticky každou hodinu čemukoli v smějeme.

Speaker1: Jo, super, takže bys řekla, že paní učitelka je taky vtipná, ještě k těm vlastnostem.

Speaker2: Jo, jo.

Speaker1: A bereš to jako něco, co třeba je pro tebe důležité u těch učitelů nebo obecně u dospěláků.



Speaker2: Myslím si, že jo, protože je podle mě lepší, když člověk říká nějaké vtipy a je vtipný a snaží se nějakým způsobem ty děti rozesmát, než aby na ně byl zlý a různě jim třeba zhoršoval to učení.

Speaker1: Jasně, takže ještě jednou, třeba když by sis představila nějakého obyčejného učitele, kterého třeba nemáš tolik ráda, tak paní učitelka z fyziky se liší právě tím, že dává vtipy?

Speaker2: Jo, to taky, nejen že dává vtipy, ale často taky má různé vtipné připomínky, nebo ať už nejsou vtipné, tak jsou aspoň takové hezké, že to je takové pěkné od ní.

Speaker1: A taky tím tedy, že vás nepřetěžuje.

Speaker2: Že ona nechce moc, ani ty texty, že nám moc nedává. Ona totiž většinou přitom textu používá prezentace, takže na těch prezentacích má vždycky vypsáné jenom ty důležité věci a když jsme třeba teďka nedávno probírali různé ty množiny a takové věci, tak ona nám to krásně vysvětlila a ještě převádění jednotek, tak to taky, vím, že nám tam vždycky udělala takový graf, který jsme si opsali a podle něho jsme se všichni učili.

Speaker1: Super, dobře. Dokážeš si představit, že třeba paní učitelka odejde, chyběla by ti?

Speaker2: Neví, jestli si to dokážu představit, ale myslím si, že by mi chyběla. Možná né tak tolik, protože tady těch učitelů je mnohem víc, ale myslím, že by mi chyběla.

Speaker1: Tak jo, super, napadá tě třeba ještě něco dalšího? Ještě bys mi mohla říct, co děláš ve volném čase? Jestli třeba ráda sportuješ, maluješ, nebo hraješ na klavír.

Speaker2: No, já mám hodně kroužků, už od mala jsme vždycky mívala strašně moc kroužků. A řekla bych, že jich je až přehnaně moc, takže já vlastně, co teď mám jako momentálně kroužky, co mě hodně baví, je vlastně kreslení, což mě baví hlavně kresba tužkou, ráda poslouchám hudbu a čtu knížky. A co se týče těch kroužků, tak vlastně chodím na violoncello a na klavír, potom chodím do skauta, kde vlastně, tam chodím už od tří let. A moje mamka tam dělá vedoucí a já tam dělám vlastně takového rádce, což je vlastně pod vedoucím. Potom jsem chodila do baletu, ale tam jsem přestala chodit, protože, nevím, asi mi to nějak

nevyhovovalo. A ještě chodím do zpěvu, do klavíru a do zpěvu chodím šest let a do cella chodím vlastně taky šest let, ale já jsem přestupovala z jiné ZUŠky, tak tam teď mám vlastně zapsaných pět let.

Speaker1: Wow, tak to jsi úžasná, že děláš tolik věcí. A ještě se zeptám, ti učitelé z tvých kroužků, máš je ráda? Mohli by být tvoji mentoři? Nebo ve Skautu, jestli někoho takového máš? Já vím, že to vede tvoje mamka, ale třeba ještě někdo jiný.

Speaker2: Tak kdybych to brala jako ze všech kroužků, tak asi můj mentor by byla paní učitelka ze zpěvu, protože ona je taky hodně vtipná, moc se na mě nezlobí, ikdyž k tomu má často důvod, protože já jsem takový zapomětlivák a vždycky si zapomenu noty. Bud mi zapadnou za klavír a nebo je prostě ztratím. A právě si myslím, že můj mentor bude paní učitelka ze zpěvu, protože ona je taky strašně sympatická a hodná.

Speaker1: Super, takže máš kolem sebe více starších lidí, které máš fakt ráda?

Speaker2: Mhmm, jo.

Speaker1: Tak jo, paráda, napadá tě třeba ještě něco, co bys chtěla dodat?

Speaker2: Asi ne, jenom, že ve škole je hodně lidí, jakože hodně učitelů, co mi jsou prstě sympatičtí, třeba i paní učitelka Terčová, ta je moc hodná. Ale zase jako asi můj nejoblíbenější je fakt paní učitelka z fyziky, ale prostě jen o strašně málo procent, o malou část, protože tady, co jsem nečekala, tak je tady strašně moc hodných učitelů, když nebude počítat výjimky, že. Tak je tady strašně moc hodných učitelů a kteří se fakt jako snaží na to učivo nějakým způsobem vysvětlit, přiblížit třeba k tomu, co jsme dělali na základní škole. Když si třeba vybavím paní učitelku z matematiky, tak ta nám každou chvíli povídá o jejich dětech a děláme s ní takovou věc, kterou nazýváme „čajíček“, kde máme vlastně kovovou krabici od čaje, v ní jsou jména a každý den se vlastně někdo losuje, vylosujou se dvě jména, kterým dá paní učitelka za tabulí nějaká příklad, oni ho vypočítají, nebo můžou to být klidně i jiné příklady. Ted zrovna děláme prvočísla, tak se tam musí vymyslet nějaké třeba prvočísla a bud to mají správně a dostanou jedničku, anebo to nemají správně a nedostanou nic. Což si myslím, že je od paní učitelky super, že nám jako chce zlepšit průměr nebo tak.

Speaker1: To je od ní moc pěkné. Tak super, jsem ráda, že tady máte takové dobré učitele. Já jsem tady taky chodila, ale na starší gympl.

Speaker2: No, to právě ta sestra, ta Kája, ta 26letá, tak ta sem taky právě chodila, proto já taky vlastně chodím po ní, přičemž ona tady byla naposledy asi před osmi lety. Ona je ode mě o 14 let.

Speaker1: Tyjo, a se ségrama se vídáš nebo moc ne?

Speaker2: Ségra, ta Kája, tak ta se mnou bydlí. A Meda teda s tou se vídám jenom občas, to je ta 33letá, protože ta žije v Bratislavě, ona tam už má rodinu, má tam dvě děti a mám tam vlastně i babičku a tetu, protože moje mamka se narodila v Bratislavě i vlastně sestry obě dvě, jenom pak se vlastně přestěhovaly. A sestra ta Kája, ta 26leté, tak se bude tedka v brzké době stěhovat, protože oni si dali takové pravidlo, že vlastně potom, co sestra dodělá školu, tak se bude i stěhovat a bude bydlet se svojí nejlepší kamarádkou, kterou já taky znám, což je taky strašně milá slečna. Fakt jako strašně hodná. A bude bydle tady někdy blízko, takže super.

Speaker1: Jasně, takže se s ním dále budeš moct vídat. Dobře, paráda, tak jestli je to všechno, tak moc děkuji a já nám vypnu tohleto nahrávání.

## VĚRKA, TRENÉRKA NA KONÍCH A PANÍ UČITELKA ZPĚVU

Speaker1: Ještě jednou ještě jednou ahoj, moc mě těší. Já bych se tě první zeptal na takové obecnější otázky, jestli bys mi pověděla, kdo si odkud jsi, kam chodíš na školu, kolik ti je roků a tak podobně.

Speaker2: Tak jmenuji se Věra, říkej mi Věrka. Chodím na Mendelovo gymnázium v Ostrově.

Speaker1: V kolikáté seš ted'ka třídě?

Speaker2: Já jsem jakoby v šestce, takže v primě.

Speaker1: Takže ti je kolik roků?

Speaker2: 11. V březnu mi bude 12.

Speaker1: Dobře, dobře. No a máš třeba nějaké oblíbené koníčky? Máš nějaké záliby, co děláš po škole?

Speaker2: Ráda jezdím na koni, hraju na klavír a zpívám a hraju tenis.

Speaker1: Tak to takhle seš moc šikovná. To máš spoustu koníčků. Dobře. Ještě se zeptám bydlíš ve městě nebo na vesnici?

Speaker2: Ve městě.

Speaker1: Ve městě. A bydlíš s rodičema?

Speaker2: Ano

Speaker1: A máš oba dva rodiče u sebe v bytě?

Speaker2: Jo.

Speaker1: A máš ještě nějaký sourozence?

Speaker2: Ne, ne.

Speaker1: Takže jedináček. Dobře. A chtěl bys někdy sourozence?

Speaker2: Asi ne. Haha.

Speaker1: Asi ne. Je to takhle dobrý? Jo? No a co moji rodiče mají jaký školy vystudovaný? Nebo nemají školu?

Speaker2: Moje mamka nejdřív studovala jakože doktora, ale nedosahovala to, takže studovala ekonomku, tu dostudovala a tatka nemá vysokou školu, jen střední.

Speaker1: Tak jo. Paráda. A s rodiči máš dobrý vztah?

Speaker2: Jo.

Speaker1: Tak jo, pamatuješ si ze včerejška, co jsme si říkali o mentorovi? Kdo to je?

Speaker2: No tak je to nějaký člověk, který nám dává nějaký vzor, tedy já se nějak řídíme. A je nám s ním jako dobře.

Speaker1: Super. Dobře. Našla si někoho takového u sebe v životě?

Speaker2: Asi jo.

Speaker1: Tak buď je to moje trenérka na koních nebo paní učitelka ze zpěvu.

Speaker1: Paráda. Tak jo, tak myslíš, že bys mi teďka pověděla o trenérce z koní a paní učitelce trochu více? První mi třeba můžeš říct, jak dlouho se znáte, jestli se třeba mladší, starší. Nemusíš říkat přesný věk.

Speaker2: Tak trenérka. S ní se znám asi tak sedm let. Chodím za ní ráda, hodně ráda, protože je hodná a prostě dá se s ní bavit, i když jako dospělá a paní učitelka ze zpěvu, ta. Vždycky, když za ní přijdu, tak se mě prostě zeptá třeba, co bylo ve škole k obědu a tak, že je taková milá. A té je tak, nevím, 35. A trenérce je tak 30.

Speaker1: Tak to jsou mladý obě dvě. No a jak často chodíš na koně?

Speaker2: Jednou týdně.

Speaker1: A do zpěvu?

Speaker2: Taky.

Speaker1: Super. Vy máte společné to, že spolu chodíte na koně? A myslíš, že třeba má ještě trenérka nějaké další podobné záliby jako ty? Třeba jestli tak jedna rada aspoň ráda zpívám nebo tak něco.

Speaker2: Noo, to nevím. To asi ne.

Speaker1: Dobře, nevadí. Ona trenérka a paní učitelka zpěvu to mají asi jako povolání, že jo?

Speaker2: Jo.

Speaker1: Dobře. No, myslíš, že bys mi řekla třeba jaké mají vlastnosti? Můžeme postupně klidně, jestli ti to je příjemnější. Třeba jaké má trenérka vlastnosti.?

Speaker2: Tak je hodná. Třeba i když mě jako trénuje, že chce něco jako, abych uměla tak, jako že je v pohodě, že je taková milá a paní učitelka ze zpěvu. Ta mi všechno jako taky vysvětluje a je prostě příjemná, hodná.

Speaker1: Super, dobře. Takže. Takže jsou milé. No a díky tomu je máš ráda? Nebo je tam ještě něco, proč je máš tak ráda?

Speaker2: Kvůli tomu je mám taky ráda. A ještě že se se mnou jako hezky baví.

Speaker1: Takže si s tebou jako povídají i o obecných věcech?

Speaker2: Jo, jo.

Speaker1: Dobře. Máš něco, co děláš ve zpěvu nebo na koních úplně nejraději ze všech těch aktivit?

Speaker2: No, tak na koních ráda cválám, třeba. Ve zpěvu mě baví anglické písničky třeba.

Speaker1: Dobře, super. Tak jo, no. A myslíš, že bys mi pověděla, jak se podle tebe tady tyhle ty dvě tvoje oblíbený paní liší od ostatních? Proč jsou lepší než ostatní dospělí?

Speaker2: No, tak že nějakým způsobem mi jako rozumí, ikdyž jsem jako dítě a že jako většinou pracujou s dětma. Jakože třeba to trenérka z koní jako trénuje i dospělé, ale jako většinou děti. Jasně.

Speaker1: Jasně. Takže si myslíš, že je to proto, že jsou jako doby zběhlé v tom, že trénuju děti, anebo spíš proto, že jsou jako hodné? Že se o tebe zajímají.

Speaker2: Že jsou spíš hodné. Jo, že jsou spíš hodné.

Speaker1: Dobře, dobře, tak super. Myslíš, že třeba má trenérka nebo paní učitelka zpěvu nějakou vlastnost, kterou bys třeba taky jednou chtěla mít?

Speaker2: Tak třeba nevím, jestli to je úplně vlastnost, ale paní učitelka ze zpěvu, tak ona strašně krásně zpívá a trenérka z koní, tak je strašně milá a jako všechno to umí.

Speaker1: Takže by si moc nechtěla třeba jednou tak taky takhle dobře zpívat?

Speaker2: Jo, nebo jezdit na koni takhle.

Speaker1: Takže se od nich chceš naučit spíše tu zkušenost?

Speaker2: Joo.

Speaker1: Tak to je super, dobře. A máš pocit, že ti třeba tohle v něčem pomáhá? Cítila by se třeba hůř, kdybys nechodila do zpěvu a na koně?

Speaker2: To nevím. To bych asi jako úplně nedokázala posoudit, ale jakože cítím se dobře takhle.

Speaker1: Takže vždycky, když máte to setkání jako třeba tu hodinu, tak potom z toho odcházíš šťastná?

Speaker2: Jo.

Speaker1: Takže se cítíš jakoby naplněně. Kdybys mě jako třeba otázku, na kterou by ses mohla paní učitelky a paní učitelek zeptat, měla bys něco takovýho, měla bys něco, co bys od nich strašně chtěla vidět?

Speaker2: Ne, asi ne popavdě.

Speaker1: Takže se jich dokážeš zeptat na cokoliv, co tě zrovna zajímá?

Speaker2: Jo.

Speaker1: Super, no. Myslíš si, že třeba kdybys měla nějaký problém, co by tě trápil, tak dokázala by ses s tímhle na ně jakokdyby obrátit. Chtěla bys jim to říct? Jestli že by ti třeba dokázali poradit v nějaké situaci?

Speaker2: Jakože asi jo, ale asi bych to jako řekla nejdřív těm rodičům.

Speaker1: Jasně, takže bys šla třeba za mamkou?

Speaker2: Jo,

Speaker1: No a to bychom ještě řekla třeba proč se? Proč se na ty kroužky těšíš?

Speaker2: Na koně se těším, protože mám ráda zvířata, teda hlavně koně a mám ráda práci s nimi. A na zpěv se těším, protože to mám prostě ráda. Jo, líbí se mi to.

Speaker1: Takže ti dělají radost ty aktivity?

Speaker2: Jo.

Speaker1: A to, že tam máš vlastně dobrý učitele, tak to je spíš takový bonus?

Speaker2: Jojo.

Speaker1: Takže bys ty aktivity určitě chtěla dělat i kdyby tam byli třeba jiní učitelé.



Speaker2: No, jakože jo, ale více, když tam jsou, ti, kteří tam jsou.

Speaker1: Jasně, jasně. Myslíš, že bys mi řekla, jak dlouho už se vlastně znáte s těma tvýma učitelkama?

Speaker2: Tak s tou paní učitelkou ze zpěvu se znám asi tak šest let a z koní takto, protože se mi měnily ty trenérky, tak asi tak 4 nebo 5, jo.

Speaker1: Super, takže jezdíš už strašně dlouho. No a ty předchozí trenérky, ty byly horší?

Speaker2: No, ani ne, ty byly taky hodné, ale jakože asi nejlepší je ta, která je teďka.

Speaker1: Dobře, super. No a to už jsme si říkali vlastně, jak by ses cítila a jestli by ti v něčem chyběli. No a kdybys mi ještě třeba mohli říci, jestli třeba máš někoho oblíbeného, a i takhle na škole? Máš nějaké oblíbené třeba učitele nebo nějaké obecně ty dospělé nebo starší lidi, který jsou v tvém okolí oproti těm, který třeba nemáš moc ráda. Jestli tam vidíš nějaký rozdíl v tom, jak se chovají?

Speaker2: Z těch starších jako vůbec nevím, protože je to moc jako se starším třeba i studentem jako moc nebavím a s těma třeba učitelem a tak jako je příjemná třeba paní učitelka Turčková. Ale tak tak, no.

Speaker1: Jasně. Takže nemáš to tak, že bys třeba měla někoho, kdo by ti vyloženě vadil nebo tě štval?

Speaker2: To asi ne, jakože učitele.

Speaker1: Super, takže máte teda dobrý učitele?

Speaker2: Joo.

Speaker1: Tak myslíš, že bys třeba chtěla ještě něco k tomu se tomu dodat? Něco mi říct ještě o tvých trenérka, o tom, jak se třeba chovaj nebo jaký mají vlastnosti.

Speaker2: Že jsou jakože, mají společnou vlastnost, že jsou jako obě hodné a jako rozumím mi nějakým způsobem.

Speaker1: A myslíš, že ti že tě rozumí, protože se tě třeba ptají na otázky? Nebo jak to probíhá, proč vlastně ti rozumí?

Speaker2: No, jakože, ummm, nevím, no, prostě nevím.

Speaker1: Nebo to to je úplně v pohodě, tak třeba tě to někdy jindy napadne. Tak jo, tak super. Tak já myslím, že možná už tě nebudu dál trápit. Můžu ti děkuju.

VIKI, KAMARÁDKA

Speaker1: Tak jo, tak ahoj Viki. Ještě jednou tě dneska zdravím. Takže bydlíš tady v Opavě, že jo?

Speaker2: Ano.

Speaker1: A když bydlíš někde v centru anebo třeba někde na vesnici?

Speaker2: V centru.

Speaker1: A máš i nějaké sourozence?

Speaker2: Mám starší sestru, jo.

Speaker1: A máte společný pokoj a nebo jste odděleny?

Speaker2: Společný pokoj. Bohužel. Haha.

Speaker1: Takže jsou někdy někdy spory?

Speaker2: Ano.

Speaker1: Chápu, že jenom starší ségra a o kolik je ségra starší?

Speaker2: O dva roky.

Speaker1: Dva roky? Ty jo, tak to jste se kousek, ale to je super. No a tvoji rodiče, ti dělají co?

Speaker2: Jsou knihkupci.

Speaker1: Maj vysoký školy nebo jenom střední. Nevím nebo jak to mám.

Speaker2: Mamka vystudovala vysokou školu a taťka to několikrát zkoušel, ale nevystudoval.

Speaker1: Takže máte vlastně docela hodně vzdělanosti kolem sebe, asi, hodně knížek, že jo?  
Ráda čteš?

Speaker2: Jo, když narazím na dobrou knížku.

Speaker1: A chodíte třeba do divadel? Nebo tak něco?

Speaker2: Jo, táta má hodně rád klasickou hudbu, takže chodíme na nějaké symfonie a takhle.

Speaker1: Jo, tak to je super. To jsem nikdy nebyla, to jo. Ještě si bys mi pověděla, kolik máš  
roků a kam chodíš třeba na školu, do jaký třídy.

Speaker2: Je mi 12 let, chodím na Opavovou tady kousek a chodím do sedmé třídy.

Speaker1: Super a máte tam dobrý vztahy, ve třídě?

Speaker2: Joo, my se známe těch 7 let, tak jo.

Speaker1: Je, tak je to super. A plánuješ přestoupit na gympl?

Speaker2: Jo, já se teď učím, abych ze sedmičky šla na Turovu.

Speaker1: Takže francouzština.

Speaker2: Jo

Speaker1: No tak super. Tak jo, tak teďka už se možná můžem přesunout s někým těm otázkám na tvé oblíbené dospěláka. Takže našla bys někoho takového? Myslíš, že že tě někdo takovej napadne?

Speaker2: Víš, nevím, jestli nějaký dospělák mě napadl, ale nejspíš moji kamarádi, někdo z mých kamarádů.

Speaker1: Dobře, určitě. Tak jo. A myslíš, že bys mi je popsala více? V čem všem to máš takhle u kamarádů nebo u těch u těch lidí, na který teď myslíš? Nebo máš někoho, konkrétně jednoho, kdo je v tomhle úplně nejvýraznější.

Speaker2: Je to spíš taková skupinka lidí, co mi hodně...já si s nima hodně rozumím, a tak si povídáme každý den a takhle.

Speaker1: Takže spolu trávíte jako my třeba čas po škole nebo ve škole? Nebo ve škole?

Speaker2: Ve škole i po škole.

Speaker1: A máte nějaké společné zájmy, nějaké aktivity? Co třeba spolu děláte?

Speaker2: A chodíme jako hodně ven, třeba do centra obchodního nebo takhle.

Speaker1: Takže se procházíte a povídáte si?

Speaker2: Jo

Speaker1: Super. Dobře, tak jo. No a jsou to spíše holky, kluci nebo.

Speaker2: Jako spíše holky.

Speaker1: Holky. A kolik? Nebo jak velká ta parta třeba je? Mám si představit 20 lidí. A nebo užší kamarádi?

Speaker2: Třeba 5 nebo 6 lidí.

Speaker1: A jste všichni stejně starý?

Speaker2: Joo.

Speaker1: A znáte se teda ze třídy? Teda že jo.

Speaker2: Jo.

Speaker1: Tak jo a máš třeba na něco, co prostě děláte úplně nejradši? Na co se těšíte nejvíc? Nebo naopak, co děláte fakt neradi, co byste fakt nechtěli.

Speaker2: No nevím, protože my máme, my jsme všichni úplně jiní a máme jako jiné záliby a takhle. Takže nevím, jestli to máme něco úplně, co máme rádi.

Speaker1: Jo, takže se třeba možná inspirujete v tom, že jste všichni různorodí? A máš třeba nějaký konkrétní příklad, jakože v čem se třeba někdo z nich inspiroval teď v poslední době? Nebo potěšil?

Speaker2: Ehmm...to je těžké.

Speaker1: V pohodě. Klidně. Klidně se k tomu můžeme třeba vrátit za chvíli, kdyby tě potom něco napadlo.

Speaker2: Jo.

Speaker1: Třeba jestli, já nevím. Jestli třeba nějaká kámoška nebyla na super výletě, tak sis řekla hele jo, tak to bych taky chtěla navštívit. Nebo něco takového. Nemusí to být nic velkého, stačí nějaká malá věc, co tě třeba zaujala právě díky těm kamarádům. No, v čem jsou vlastně pro tebe důležití? Nebo jak to vnímáš?

Speaker2: Je s nima hodně sranda a takhle. A jako hodně si rozumíme, i když jsme každý úplně jiný a takhle. Takže jestli má zábava.

Speaker1: Takže to, že máte zábavu, zároveň se nějak podporujete nebo pomáháte? Pomáháte si třeba ve škole? Jako že když já nevím, někdo třeba něco neví nebo tak

Speaker2: Jojojo.

Speaker1: Znáte se už sedm let říkala, že jo. Tak to je dlouho. No a trávíte spolu třeba i víkendy. Nebo jenom takhle po škole se scházíte.

Speaker2: Jenom takhle jako ve škole. Ale poslední dobou říkali, že by chtěli, jakože i třeba o víkendu někdy, ale někdy nemají čas.

Speaker1: No jasně. Jasně, to je těžký naplánovat. Tak jo. A o máš třeba nějaký něco, co ses od nich naučila? Třeba jestli někdo z nich třeba rád dělá pletené věci, nebo nějaký sport, cokoli.

Speaker2: No předtím jsem moc jako ne sportovala, ale moje kamarádka je hodně jako sportovně založená a ona mě naučila třeba nějaké sporty, třeba házenou mě naučila. No, moc mi to nejde, ale umím to.

Speaker1: Tak to je super, takže tě ta kamarádka vlastně dostala k tomu, že společně sportujete a máte to v rámci nějakého kroužku. Anebo spíš jako ve škole?

Speaker2: Jen tak ve škole.

Speaker1: A máš ještě nějaké zájmové kroužky? Chodíš někam?

Speaker2: Ne, to nechodím, ne.

Speaker1: A ve škole tě třeba co baví nejvíce jazyky nebo naopak fyzika.

Speaker2: Tak mě baví ty jazyky. Ty bych chtěla studovat.

Speaker1: Takže jazyky. A máš třeba nějak vysněné místo, kam bys chtěla jet nebo kam bys chtěla přestěhovat?

Speaker2: No, mám hodně míst, kam bych chtěla jet. Přestěhovat, to nevím. Možná Amerika ano.

Speaker1: A proč Amerika, máš tam třeba nějaké známé?

Speaker2: Jo, my tam máme tetu se strejdou a sestřenicí.

Speaker1: Sestřenicí. Super a ty máš ráda?

Speaker2: Jo, jsou super.

Speaker1: Tak jo, super. Máš třeba ve škole nějakého oblíbeného učitele? Někoho, s kým tě ty hodiny baví?

Speaker2: Jo, moje učitelka zeměpisu.

Speaker1: Zeměpisu.

Speaker2: Je hodně fajn, ona dělá ty hodiny zábavné hodně atak.

Speaker1: A jak je dělá jakoby zábavné. Oproti těm ostatním lidem.

Speaker2: Víc hrajeme třeba hry a víc děláme skupinové práce a než pořád jenom píšeme.

Speaker1: Jasně, takže se vás snaží nějak i interaktivně zapojit do té hodiny. A ta učitelka je mladší, starší nebo.

Speaker2: Ona je mladší, je jí okolo třeba dvaceti třiceti.

Speaker1: Takže takový mladý vítr.

Speaker2: Jo.

Speaker1: No a jinak tam ty učitele nemáš moc ráda?

Speaker2: Ani ne

Speaker1: Řekla bys mi, jací jsou, nebo jak je vnímáš?

Speaker2: No, většina těch učitelů jsou takové, hodně přísný, přísné a přísní a nevím. Spíš hodně píšeme, hodně píšeme testy, úkoly a takhle.

Speaker1: Jasně, takže vás před přetěžují?

Speaker2: Jo.

Speaker1: Jsou zlí nebo třeba křičí po vás někdy nebo tohle se neděje?

Speaker2: No a před nějakou dobou na nás křičeli, ale to jsme byli docela v takovém věku, kdy jsme dělali hodně blbosti. Ale teď už moc ne.

Speaker1: Teď už je to v pohodě. Máš třeba pocit, že se na někoho v tvém okolí můžeš úplně spolehnout? Že když bys měla nějaký problém, něco, co tě trápí, že jo. Tak třeba za kým bys případně šla.

Speaker2: Možná za moji sestrou. Ono, teď sice se jako hodně hádáme, ale taky si docela rozumíme. Takže ona mi taky říká všechno. A já taky.

Speaker1: Super, takže v ní máš takovou větší oporu. A ségra, hádáte se třeba proč nebo jakože co můžete mít za spory?



Speaker2: Ona má hodně nepořádek, protože my máme pokoje rozdělené na dvě půlky žejo a ona má hodně nepořádek na její a někdy se to i roztáhne, ten její bordel i na moji část, takže se na ní někdy naštvu a nebo já nevím, spíš takhle.

Speaker1: Takže vlastně spíš maličkosti. Nejsou to žádné jako zásadní věci. No a těšíš se na setkání s těma kamarádama? Je to pro tebe ta příjemná část dne, nebo se víc těšíš domů, nebo se těšíš právě ze ségrou.

Speaker2: Za kamarádama se hodně těším, to jo, třeba když jsem na dovolené, tak mi hodně chybí asi.

Speaker1: Dobře, tak jo no a třeba kdybys mi řekla, kdy jste spolu byli naposled? A co jste třeba dělali? Jaké to bylo? O čem jste si povídali?

Speaker2: Emm, naposledy? To jsme byli v parku, to bylo před hodně dlouhou dobou, protože poslední dobou byly testy, takže to úplně ne. Ale před nějakou dobou jsme byli v parku a ono jsme tak nějak chodili a to bylo někdy po nějakých prázdninách. Nevím. Tak jsme si povídali o těch prázdninách, co jsme dělali a tak.

Speaker1: Je to super. Takže jste se procházeli a pokecali jste si? A potom, cos šla domů, tak jak ses cítila?

Speaker2: Já vždycky když je jako vidím a když potom jdu domů, tak se cítím taková šťastnější. Taková jako, nevím, taková, že mám lepší náladu.

Speaker1: A třeba když máš to lepší náladu tak se ti potom lépe učí nebo pracuje? Nebo to už nemá vliv?

Speaker2: Jo, to taky.

Speaker1: Dobře, dokázala by sis třeba představit, že bys neměla tyto kamarády?

Speaker2: No, to asi ne. Já jak je vidím každý den, tak nevím. Nedokážu si moc představit, jako co bych dělala bez nich.

Speaker1: Dobře, dobře. Takže by ti chyběli?

Speaker2: Jo, jo

Speaker1: A máš něco konkrétního, v čem? V čem by ti chyběl někdo? Nebo máš tam třeba někoho konkrétního? Kdo by ti třeba chyběl nejvíc? Jestli tam máš třeba nějakou úplně nejlepší kamarádku.

Speaker2: Tu, o které jsem říkala, že mě dostala k té házené, to je to asi nejbližší. Takže, ta by mi hodně chyběla, protože asi nejvíc, protože já se s ním bavím asi nejvíc úplně, a i píšu si s ní normálně nejvíc. Nevím, tak se nějak chápeme navzájem, i když jsme úplně jakože úplně jiné. Jí baví sporty a takhle a já spíš jako mám ráda knížky anebo takové věci, co dělám doma.

Speaker1: Máš třeba nějakou úplně nejoblíbenější knížku, nebo alespoň třeba v poslední době, která tě fakt zaujala a kterou bys prostě doporučila těm, co je třeba měl kamarádu nebo mi?

Speaker2: Červená, bílá, královsky modrá. A to je dobrá knížka. To je taková knížka, kde se syn prezidentky Ameriky zamiluje do prince Walesu. A je to takové hodně. Já nevím, mě to hrozně baví a teď jsem to i přečetla znova.

Speaker1: Máš tam nějakého oblíbené hrdinu, třeba kterého byste chtěla mít za kámoše, kdyby se tady zjevil?

Speaker2: Jo, ten syn prezidentky Ameriky. On se jmenuje nějak Alex a on je takový hodně energický, takový hodně zábavný.

Speaker1: Takže tak. Takže co tě na těch lidech vůbec nelíbí, když jsou energičtí? Když jsou zábavní?

Speaker2: Jo, zábavní, takový to.

Speaker1: Jo a dokážeš třeba popsat, co se ti na starších lidech fakt nelíbí? A co co nemáš ráda, když dělají, nebo jak se chovají třeba? Napadá tě něco?

Speaker2: Když třeba říkají něco o mém oblečení, nebo když třeba říkají něco o mém stylu. Já nevím, já nemám moc styl oblečení, ale když třeba říkají, že bych to neměla nosit nebo něco takového. No.

Speaker1: Jasně, tak to je nepříjemné. No jasně, takže ty víš, že nemáš moc ráda, když komentuju vlastně vzhled, že jo? Nos, co se ti líbí to je nejdůležitější, je to časem přejde. No tak jo. Myslíš, že bys mi vlastně ještě něco pověděla třeba o té tetě se strejdou a o sestřence? Sestřenka, starší nebo mladší nebo stejně.

Speaker2: Jo, sestřenice jsou dvě a já se bavím spíš tou starší. Jí je 13-14 a té mladší je 10-11. Nevím. A my si píšeme a oni bydlí v Utahu. A ty tetu se strejdou jakože moc neznám. Teta tady byla s holkama minulý rok v létě, takže to bylo hezký. V poslední době si hodně píšu s tou starší a píšeme si v angličtině.

Speaker1: Tak to je super. To je paráda, to se to se hezky aspoň taky trénuješ, že jo?

Speaker2: Jo jo, to jo.

Speaker1: Tak jo. A máš ji ráda, protože máte třeba podobné zájmy. Nebo?

Speaker2: Jo, to právě jo, protože mě úplně překvapila, jak jsme se začli první psát, protože jsme si byli hodně skoro ve všem podobné a to bylo hrozně hustý. Když mi prostě řekla, jsem jí řekla, že mě něco baví a ona řekla, že jí to taky baví.

Speaker1: Tak to je super, tak to se za nimi určitě musíš vydat někdy.

Speaker2: Jo, doufám.

Speaker1: No tak jo. A ještě jsem se chtěl zeptat, jestli třeba trávíš volný čas aji na počítači. Nebo takhle, když přijdeš třeba domů ze školy, tak děláš asi něco do školy a potom třeba co? Čteš si nebo radši koukáš na nějaký videa, hraješ, nebo na filmy.

Speaker2: Já teď poslední dobou jsem začala malovat na staré cédéčka a potom si je lepit na zdi. To mě hodně baví. Takže třeba, nevím, hodinu, dvě a potom si maluju na cédéčka, potom si s někým píšu. Buď s tou mojí sestřenicí anebo s kamarádama a u toho poslouchám písničky a nebo hraju hry na počítači nebo se koukám na videa.

Speaker1: Máš třeba někoho oblíbeného na tom YouTube? Koho sleduješ nejradši? Nebo máš třeba nějakou skupinku aspoň jakože těch lidí, co co ráda sleduje.

Speaker2: Já nesleduji youtubery, ale spíš třeba celebrity nebo tak. Skupiny hudební, kteří třeba vytváří nějaký obsah na YouTube.

Speaker1: A máš nějakou oblíbenou skupinu, nebo co máš prostě ráda takhle obecně za hudbu?

Speaker2: Jo jo, já a poslední dobou mě začal bavit Kopp. Jako já poslouchám úplně všechno kromě tak country nebo lidových písniček. Ale taky mě začalo bavit, začal bavit a tam je jedna skupina chlapecká. Ne BTS, ale jiná, která mě hodně baví a oni jim vytváří takový obsah. Takové třeba epizody, kde.

Speaker1: Kde jakoby ukazují, co třeba dělají na těch koncertech nebo o čem to je?

Speaker2: Nějaké třeba vlogy nebo něco takového.

Speaker1: A tam máš třeba nějakého, který je ti nejsympatičtější, se kterým, nevím, by sis nejradši sedla tady místo mě a popovídala si.

Speaker2: Jo s asi jeden nebo dva z nich. Tak přijde mi nejsympatičtější, jo.

Speaker1: A čím se nebo proč, že jo? Čím jsou odlišní od těch ostatních?

Speaker2: Ten jeden je hodně třeba vtipný a taky hodně. On je spíš takový extrovertní introvert. Takže jako chová se tak extrovertně, ale introvert, což jsem něco jako já, takže si jako s ním cítím takovou, takové spojení. A ten druhý je spíš takový, jakože a zase tak vtipný a zábavný takže mě baví.

Speaker1: Takže máš ráda kolem sebe lidi, s kterými je zábava.

Speaker2: Jojojo.

Speaker1: A bereš to tak, že třeba tvůj táta nebo máma jsou vtipní? Nebo jestli babička, je vtipná?

Speaker2: Jo, babička určitě. S babičkou jsme si užili. To je, ona je. No tak takový otevřený člověk, takový fakt energický.

Speaker1: A to máš ráda nebo ne?

Speaker2: Jo, jojojo.

Speaker1: A myslím, že to máš máš taky, nebo si spíš introvertnější?

Speaker2: No záleží. Asi záleží na tom, s kým jsem, ale spíš jsem jakože docela introvert, ale když se třeba rozpovídám, nebo když jsem s kamarádama, tak jsem víc extrovertní, takže jsem otevřená.

Speaker1: Dobře, dobře, tak jo, tak možná ještě jestli tě něco napadá, třeba co bys chtěla ještě dodat, jestli máš ještě něco třeba o té kamarádce, nebo jestli tě třeba ještě napadlo o nějaké konkrétní věci, v čem se inspirujete nebo v čem si prostě takhle jakoby pomáháte řekněme. Vnímáš třeba ty kamarády, jakože by byli v něčem zkušenější, anebo že jste si všichni jako úplně nastejno ve všem.

Speaker2: Jo, v těch sportech jsou zkušenější. Taky oni mají třeba více kamarádů než já, takže asi jsou takový, jako více se socializují, takže takhle.

Speaker1: A to třeba máš třeba pocit, že bys to chtěla?

Speaker2: Jojo, já bych chtěla něco více kamarádů, ale to je někdy těžké pro mě si třeba najít nové kamarády a takhle, že už mám ty kamarády co teď.

Speaker1: Tak to je vždycky těžké, to se člověk musí s tím svým druhým sednout. No a máš třeba nějaké jakoby chování, co ti připadá, že jim právě dává to, že dokážou mít hodně kamarádů? Nebo třeba oslovit někoho.

Speaker2: Možná jenom to, že jsou fakt jako hodně otevření a hodně se s někým třeba rozpovídají hned nebo se kamarádí hned se všema, protože jsou fakt jako hodně upovídaný někdy a takhle.

Speaker1: A myslíš, že mají třeba větší sebevědomí, nebo že jsou takový sebejistější třeba nebo něco takového?

Speaker2: Jojo, asi jo.

Speaker1: A to i ta kamarádka, jak se vlastně jmenuje?

Speaker2: Magda.

Speaker1: Magda to je pěkný jméno. Takže Magda je taky extrovertnější?

Speaker2: No, ona je taky takový jako extrovertní introvert, ale spíš je extrovertní s náma. Takže ona je taková upovídaná hodně. A otevřená je.

Speaker1: A o čem se třeba bavíte? Máte nějaké společná témata, to přímo o čem se bavíte.

Speaker2: Spíš třeba když se něco stane, tak se o tom začneme bavit, a tak vždycky, když se něco stane předtím nebo něco se nám přihodí, tak se o tom rozpovídáme.

Speaker1: Jasně, takže spíš takhle situačně. Nemáte nic konkrétního. Jasně, tak jo. Tak já se tedy ještě jednou takhle projedu rychle.

Speaker1: Když se ti třeba stane něco šťastného, tak komu to jdeš říct první? Když se ti něco podaří, něco, z čeho máš třeba fakt radost. Třeba se ti povede to cédéčko. Tak řekneš to někomu?

Speaker2: Jo, záleží. Třeba když je doma Nikča, sestra, tak to řeknu jí první a když ne, tak to nejspíš napíšu kamarádům, nebo té kamarádce.

Speaker1: No a řekl bys, že máš třeba někoho, kdo tě podporuje v tvých zálibách. Případně třeba někdo to je, krom samozřejmě rodičů ti se tě předpokládám, snaží nějak rozvíjet.

Speaker2: Jakože asi ta sestra. Hmm. No asi sestra, jakože moji kamarádi jako mě podporují. Ale, no tak napůl. Někdy jo někdy ne, záleží jako v čem.

Speaker1: Takže hlavně Niky. Máš třeba nějakou nejoblíbenější vlastnost nebo jak ti třeba někdy pomohla? Dokázala bys dát nějaký takový příklad?

Speaker2: No tak ona. My třeba teď, jak jsme jeli na tu dovolenou, my tam jezdíme každý rok s babičkou, s dědou a potom s velkou částí rodiny, kterou jako neznáme moc. A ona je tam vždycky jako se mnou, vždycky se se mnou baví tam a takhle, abych jako i já i ona nebyla sama, protože my tam nemáme, s kým se bavit. Takže nějak mě tak.

Speaker1: Takže to, že spolu jakoby trávíte čas a podporuje jste se v tom, abyste nebyli samy?

Speaker2: Jo.

Speaker1: To je hezké, to je moc hezká. Tak jo, tak jestli tě nic nenapadá, tak tě nebudu déle trápit. Myslíš si, že jsi řekla všechno, co jsi chtěla říct?

Speaker2: Ano, určitě.

Speaker1: Super. Tak mockrát děkuju.